

Lucia de B

17 mei 2013

Moniek Kramer
Tijs van Marle

LUCIA DE B.

Een scenario van Moniek Kramer

1 **EXT. DEN HAAG - STRATEN - DAG** 1

Een geblindeerde auto rijdt onder POLITIEBEGELEIDING door de straten van Den Haag. Het is een mooie dag in juni, 2004.

2 **INT. DEN HAAG - AUTO - DAG** 2

In de auto zijn we dicht bij LUCIA DE BERK. Ze zit rechtop, haar hoofd omhoog. Haar geboeide handen liggen op schoot.

Lucia kijkt door de voorruit naar buiten. Den Haag in de zomer. FIETSENDE MENSEN, SPELENDE KINDEREN, een BEJAARD STEL hand in hand. Haar ogen verraden niets terwijl ze kijkt.

Door de voorruit ziet Lucia dat ze de straat indraaien waar het gerechtsgebouw staat. Lucia knijpt ze haar oogleden een fractie dicht. Een kleine emotie als ze het hele mediacircus ziet, dat staat te wachten bij een traliehek. Lucia haalt diep adem. Voordat ze kan uitademen...:

3 **EXT/INT. GERECHTSGEBOUW - AUTO - DAG** 3

FLITS! FLITS! FLITS! Een lawine van flitsen in een zee van JOURNALISTEN, CAMERAMANNEN en FOTOGRAFEN, zichtbaar door de ramen van de auto. Lucia probeert de journalisten niet aan te kijken, maar de mannen komen heel dichtbij, drukken hun hoofden bijna tegen de ramen. Ze zit bedrukt in haar stoel. Er wordt op de ramen gebonkt, getikt. Een fotograaf schreeuwt iets, probeert Lucia's aandacht te krijgen. Opnieuw flitsen, geschreeuw. Lucia kijkt paniekerig naar voren. Het hek schuift open en de auto rijdt er door. Het mediacircus wordt door politiemannen achter het hek gehouden, dat achter de auto onmiddellijk weer dichtgaat. KLAP! Rust.

3A **INT. - GERECHTSGEBOUW - SLUIS - DAG** 3A

KLAP! Het autoportier wordt achter Lucia dichtgegooid en Lucia wordt geboeid door TWEE MANNEN VAN DE PARKETPOLITIE van de GEVANGENISBEWAARDERS overgenomen. Ze zijn in een soort garage, een sluis. Geïntimideerd loopt Lucia tussen de twee mannen een deur door, een smalle gang in. De deur valt achter hen dicht.

4 **INT. GERECHTSGEBOUW - TRAP- GANGEN NAAR RECHTZAAL - DAG** 4

Zes paar voeten klinken hol op een betonnen trap. Lucia en haar begeleiders gaan een betonnen trap op, bovenaan een nieuwe deur. Ze komen in een lange donkere gang. We zijn dicht bij Lucia. Haar ogen moeten nog wennen aan het andere licht. Ze moet door een detectiepoortje, wordt snel en geroutineerd gefouilleerd. Ze lopen verder.

Langzaam krijgt de gang meer vorm. Geluiden komen eerst dif-
fuus dan harder binnen. Stemmen, voetstappen, drukte. De rus-
tige gang gaat over in een drukkere. De gangen gonzen als Lu-
cia langs loopt. Mensen blijven staan om haar te bekijken.
AMBTENAREN, ADVOCATEN, SCHOONMAKERS.

Lucia's ogen schieten van links naar rechts. Afkeurende blik-
ken raken haar, maar ze negeert het. Haar hoofd steeds weer
omhoog in de lange gang met zoveel veroordelende ogen.

QUIRIJN (O.S.)

Lucia!

Een bekende stem doet Lucia opkijken. QUIRIJN HERZBERG, haar
advocaat, staat haar op te wachten, ziet de angst. Hij knijpt
in haar arm. Ze kijkt op.

QUIRIJN

We staan sterk. Ze kunnen er niet
omheen. Niet vergeten!

Lucia durft voorzichtig te glimlachen, terwijl ze Quirijn
voorbij loopt, tussen de politiemannen in, een nieuwe gang
in. Cellen aan weerszijden, de deuren staan open. Ze kijkt
strak voor zich, niet de cellen in, probeert rustig te blij-
ven ademen. Terwijl ze het eind van de gang naderen, horen we
de stem van de voorzitter van het hof, VOORZITTER SPANJER
(54), al een betoog voorlezen.

VOORZITTER SPANJER

...Het waren weerloze en on-
schuldige slachtoffers...

5

INT. GERECHTSGEBOUW - RECHTZAAL - DAG

5

We zijn in de rechtzaal. Dicht bij Lucia. Ze knijpt haar ogen
dicht alsof ze het moment kan laten verdwijnen. Als ze haar
ogen weer open doet staat ze nog steeds in de rechtzaal.

VOORZITTER SPANJER

...die u doelbewust en op een ge-
raffineerde manier om het leven
heeft gebracht.

Advocaat Quirijn zit achter haar en probeert zijn woede en
verbazing in te houden. Naast hem zit advocaat THEO BAKKER
die hem assisteert. Die schudt ook moedeloos zijn hoofd.

VOORZITTER SPANJER

U heeft door uw handelen het ver-
trouwen van de samenleving in onze
ziekenhuizen geschokt...

Met die woorden gaan we langs de publieke tribune waarop
VRIENDEN EN GEÏNTERESSEERDEN zich hebben verzameld. Het zijn
allemaal mensen die we later zullen leren kennen. We gaan
langs Lucia's dochter FABIËNNE. Lucia's vriend PETER.

Aan het eind van de rij mensen zit JUDITH JANSEN. Een jonge vrouw die de uitspraak geëmotioneerd volgt. De ANDERE MENSEN op de tribune kijken met walging naar Lucia. Het monster.

Dan zijn we weer dicht bij Lucia. Heel dicht bij Lucia.

VOORZITTER SPANJER
Het gerechtshof veroordeelt u voor
7 moorden en 3 pogingen tot moord.

Dit komt hard aan. Lucia hapt naar adem. Sluit haar ogen.

VOORZITTER SPANJER
Tot een levenslange gevangenisstraf
en tot TBS met dwangverpleging.

Een stilte valt in de zaal. De voorzitter wenkt naar de PAR-
KETPOLITIE-AGENTEN in de hoeken van de zaal en die komen in
beweging. Ze lopen naar Lucia toe die verbijsterd en bevroren
op haar stoel zit. Advocaat Quirijn is net zo verbijsterd.
Hij kijkt naar de andere kant van de rechtzaal.

Hier zitten de aanklagers van het Openbaar Ministerie. JOHANS-
SON met haar assistente ANTOINETTE. Ze zijn tevreden.

Dan bereiken de agenten het bureau waar Lucia zit. Ze komen
aan weerzijden van haar staan. Lucia kijkt wanhopig naar ze
op.

LUCIA
Maar ik heb dit niet gedaan!

De agenten helpen haar toch overeind. Lucia raakt in paniek.

LUCIA
Ik dit het niet gedaan!

Lucia probeert zich los te trekken, maar de agenten houden
goed vast. Quirijn ziet machteloos toe hoe ze haar meenemen.
Lucia kijkt smekend op naar de voorzitter van het gerechts-
hof.

LUCIA
Ik heb het niet gedaan.

Maar de agenten trekken haar mee. In paniek kijkt Lucia om
naar het publiek. Ze ziet haar dochter en haar vriend wanho-
pig.

Ze ziet ook Judith die duidelijk ontdaan en verbijsterd is
door de uitspraak.

LUCIA
Ik heb het niet gedaan.

Lucia kijkt Judith aan terwijl ze het zegt. Hun ogen blijven
even in elkaar hangen. Dan wordt Lucia de rechtzaal uit ge-
trokken en slaan de deuren hard dicht.

Op de klap van de deur verschijnt de titel: **LUCIA DE B.** Dan wordt alles zwart. Er klinkt een stem in het donker.

MOEDER (O.S.)
Lucia? Lucia kom!

6 **INT. HUIS BUITENLAND - SLAAPKAMER LUCIA - NACHT**

6

Rond 1977. De jonge LUCIA (16) doet haar ogen open. Ze ligt in bed en haar MOEDER (36) staat naast haar. Ze schudt haar wakker, praat haastig en op gedempte toon.

MOEDER
Kom... Het is tijd.

Lucia wrijft in haar ogen en kijkt om zich heen. Ze ziet haar moeder zakelijk inpakken. Ze stopt tassen vol met kleren. Lucia staat op en trekt snel een broek aan. Als ze haar kamer uit stapt, blijft ze in de gang staan. Door een open deur ziet ze haar slapende VADER. In de hoek van de kamer staat een fles sterke drank op een dressoir. Haar moeder duwt Lucia haar BROERTJE (6) in de armen en trekt haar mee naar buiten.

6 A **EXT. HUIS BUITENLAND - NACHT**

6 A

Lucia legt haar broertje slapend in de auto naast haar andere BROER (7) en ZUS (10) Dan stapt ze zelf in. Vanuit de bijrijderstoel kijkt ze om naar het huis.

Dan rijdt haar moeder weg. De duisternis in. Een luide zoem klinkt. Het harde geluid van een elektrisch slot van een gevangenisdeur neemt ons terug naar het heden.

7 **INT. GEVANGENIS NIEUWERSLUIJ - GANGEN - DAG**

7

TRRRR!! De deur van een gang in de gevangenis schuift open.

Lucia loopt begeleid door twee BEWAKERS door de gangen van de gevangenis. Ze heeft de kleren uit de rechtzaal aan. We zijn dicht bij haar. Vanuit de ogen van Lucia zien we de gang waarin we lopen. Kil, kaal, koud. Fel tl-licht. Alsmar recht-door.

Lucia wordt door nog een deur geleid. En nóg een. Dieper en dieper de gevangenis in. Ze laat steeds meer vrijheid achter zich en de wereld van de gevangenis sluit zich om haar heen. De bewakers houden stil voor een kale deur.

8 **INT. GEVANGENIS NIEUWERSLUIJ - KLEEDRUIMTE - DAG**

8

Lucia trekt de rechtzaal-blouse uit. De knoopjes één voor één los, ze vouwt hem netjes op. In stilte. Als ze opkijkt ziet ze de twee vrouwelijke bewakers die haar op de gang hebben begeleid. Ze dragen latex handschoenen en volgen iedere handeling. Lucia kan zich nergens verstoppen. Ze ontkleedt zich tot haar slip. Ze aarzelt. Dan wenkt de bewaakster dat die ook uit moet.

LUCIA
Ik ben ongesteld.

BEWAAKSTER
Uit en buigen.

Lucia trekt de slip uit en legt haar bebloede maandverband naast haar kleren. Dan heft ze haar hoofd en doet drie kniebuigingen. De bewaaksters kijken niet de andere kant op.

Als Lucia klaar is, recht ze haar rug en kijkt hen strak aan. Dan pas schuift één van de bewaaksters de gevangenskleren naar Lucia toe. Een stapeltje vormeloos grijs.

Lucia doet haar bebloede slip weer aan, en haar bh. Dan pakt ze het bovenste kledingstuk van de stapel en valt haar oog op een tekening die onder de kleren is gelegd. Het is een tekening uit de krant waarop Lucia als heks is afgebeeld.

De twee bewaaksters staan met strakke gezichten, maar met een vuile blik in hun ogen naar Lucia te kijken. Lucia sluit haar ogen. Ze wil hier niet op reageren en zucht diep.

In haar hoofd wordt alles zwart. Het enige wat we horen zijn gehakte schoenen op een schoongeboende linoleumvloer.

9 **INT. ZIEKENHUIS - GANGEN - AVOND**

9

2001. Lucia loopt op gehakte schoenen en in verpleegstersuniform door het ziekenhuis. Ze heeft een belletje om haar enkel. Het vrolijke geluid klinkt over de gang. Over haar arm ligt haar jas. Het is avond, haar dienst zit er op. De gangen zijn lang en leeg. In de verte klinkt geluid van en televisie. Het zustersstation. Lucia loopt er op af.

10 **INT. ZIEKENHUIS - ZUSTERSSTATION - AVOND**

10

De twee zuster in het zusterstation, JOOSJE en PETRA, kijken op als Lucia binnenkomt.

LUCIA
Hai hai. Is er wat leuks op?

Petra en Joosje glimlachen naar haar, maar kijken verder. Lucia loopt langs de televisie naar het bord waar de patiënten opgeschreven staan. Joosje en Petra wisselen een blik als Lucia voor het beeld langs loopt.

LUCIA
Ik heb Sanne in 4 een nieuwe infuus gegeven en Ahmed in 7 slaapt alweer.

Lucia schrijft haar overdracht op het bord.

LUCIA
Het zal wel een rustig nachtje worden.

Joosje en Petra glimlachen half naar haar terwijl ze kijken. Als Lucia een babygeluidje hoort uit één van de babyfoons die op de tafel staat, kijkt ze op.

LUCIA
Zal ik nog even gaan?

JOOSJE
Ga jij lekker naar huis, joh.

LUCIA
Nee, laat mij maar even.

Met een glimlach loopt Lucia het zusterstation uit. Joosje en Petra wisselen een blik en kijken haar geërgerd na.

11 **INT. ZIEKENHUISKAMER - VERPLEEGKAMER - AVOND**

11

Lucia komt een ziekenhuiskamer binnen. Een kleine zwakke donkerharige baby, ZARA (0), ligt te sputteren in bed. Lucia bekijkt de apparatuur waar het kleintje aan vast zit. Alles is in orde, maar dan ziet ze wat er mis is.

LUCIA
Ach meisje... ben je gewoon
helemaal nat?

Lucia legt haar jas weg en verschoont het kindje zorgzaam en professioneel.

LUCIA
Nou... Dat is toch ook niet lekker,
hè? Schone billetjes...

Lucia is begaan met het kleintje, zorg dat alles goed zit: knoopjes, roze mutsje. Dan pakt ze het kindje op en zingt:

LUCIA
Suja suja kindje, is het dan zo
koud? Heb je pijn in je buikje, of
zijn je voetjes koud?

We zijn dicht bij Lucia's gezicht.

LUCIA
Vuurtje zullen we stoken, papje
zullen we koken, het wiegje gaat
van zwik zwak, voor mijn kleine
dikzak.

DIANE (O.S.)
Ben je er nog?

Lucia kijkt op. Haar collega DIANA (54) staat in de deur.

DIANE
Wilde ze weer niet slapen?

LUCIA
Een natte broek.

Diane kijkt naar het kleintje dat nu weer in slaap is. Dan naar Lucia.

DIANE
Ben je niet moe?

LUCIA
Het kon nog wel even. Toch,
kleintje...? Ja...

Lucia legt de kleine weer terug in het bedje. Kijkt er naar. Dan drukt Diane Lucia haar jas in de handen.

DIANE
Ik hou haar wel in de gaten.

Lucia knikt, werpt nog een blik op de baby en loopt weg.

Lucia loopt de gang in. Ze verdwijnt in de verte. Ver in de verte tot ze helemaal klein is geworden aan het eind van de gang. Ze verdwijnt door een deur die achter haar dicht slaat.

12

INT. GEVANGENIS NIEUWERSLUIJ - ADVOCATEN RUIMTE - DAG

12

2004. Een vermoeide, oudere Lucia kijkt in het gezicht van Quirijn Herzberg. Hij heeft wallen onder zijn ogen en zijn pak zit slordig. Ze zwijgen. Quirijn schudt zijn hoofd.

QUIRIJN
Levenslang mét TBS... dat kán niet
eens... juridisch. Iedereen is gek
geworden. Ik... ik snap er niks
van.

Ze zitten even zwijgend tegenover elkaar. Quirijn legt dan zijn papieren op tafel. Een map, nog een map, nog een map.

QUIRIJN
Ze hebben alle feiten genegeerd, al
het ontlastend bewijs naast zich
neergelegd...

Hij schuift met de mappen terwijl hij Lucia, maar ook zichzelf probeert gerust te stellen met zijn woorden.

QUIRIJN
We vechten het hoger beroep aan. We
vinden iets om de zaak open te bre-
ken en dan gaan we in cassatie om
de uitspraak te herroepen en...

LUCIA
(onderbreekt)
Ik heb het niet gedaan.

Quirijn houdt stil. Hij kijkt verbaasd op naar Lucia.

QUIRIJN
Dat weet ik toch.

LUCIA
Ja?

QUIRIJN
Ja. Je hebt het niet gedaan.

Quirijn is beslist, maar Lucia is vertwijfeld.

LUCIA
Ze zeggen het allemaal. Die rechters, iedereen.... Ik zou mezelf ook niet geloven.

Quirijn schudt zijn hoofd. Wil het niet horen.

QUIRIJN
Lucia... Nee.

Zijn telefoon trilt tussen hen in, maar Quirijn drukt het nummer weg.

QUIRIJN
Ik ga af op de feiten.

Lucia zwijgt.

QUIRIJN
Lucia... We gaan laten zien dat de rechters en hun vriendjes elkaar allemaal napraten...We vechten ze aan... Er hoeft maar één fout in de uitspraak te zitten en dan...

Hij raakt zelf ook de weg kwijt in zijn goede bedoelingen en trekt een ongemakkelijke verontschuldigende grimas. Lucia probeert te glimlachen, haar ogen leeg en verdrietig.

QUIRIJN
Je bent onschuldig. Vergeet het niet. Je bent onschuldig.

Lucia knikt.

LUCIA
Ja.

Quirijn ziet de twijfel in Lucia's ogen. Dan hoort hij zijn telefoon weer trillen. Een geblokkeerd nummer. Toch neemt hij op. Een tikje geërgerd.

QUIRIJN
Quirijn Herzberg.

Niemand antwoordt aan de andere kant.

13 **EXT. STRAATHOEK - DAG** 13

Judith Jansen, de vrouw die we kennen van de publieke tribune in de rechtbank, staat op een straathoek te telefoneren.

QUIRIJN
(door de telefoon)
Hallo? Hallo, met wie spreek ik?

Judith staat op het punt iets te zetten, maar haar stem weigert. Geëmotioneerd hangt ze de telefoon op. Met tranen in haar ogen hapt ze naar adem. Zoekt houvast aan een muur. Drukke kantoorgeluiden trekken ons het verleden in.

13A **EXT. OPENBAAR MINISTERIE - DAG** 13A

2001. Het gebouw van het openbaar ministerie in Den Haag staat er groots en indrukwekkend bij als Judith, iets jonger en iets frisser, zoekend op de ingang afloopt.

In beeld staat een tekst: Openbaar Ministerie: 3 jaar eerder.

14 **INT. OPENBAAR MINISTERIE - GANG - DAG** 14

Judith loopt wat nerveus door een drukke gang van OM.

Allerlei AMBTENAREN lopen druk pratend af en aan. Ze sjouwen mappen en koffertjes en weten allemaal waar ze moeten zijn.

Judith is blij als ze de kamer vindt waar ze naar toe moet.

ANTOINETTE (O.S.)
Judith?

Judith glimlacht. Ze wordt in ieder geval verwacht.

15 **INT. OPENBAAR MINISTERIE - KANTOOR JUDITH & ANTOINETTE - DAG** 15

Judith ziet ANTOINETTE (33) opstaan van achter haar bureau en zakelijk maar vriendelijk op haar af komen.

ANTOINETTE
Wat goed dat je wat eerder bent.

Ze wijst op de deur waar Judith net doorheen kwam.

ANTOINETTE
Ik was net bezig met de deur.

Antoinette pakt een kaartje van haar bureau en loopt langs Judith naar de deur.

Hier schuift ze het nieuwe informatie-kaartje in de daarvoor bestemde houder. Judith komt naast Antoinette staan.

JUDITH
Kamer E107, Antoinette van Boeschoten de Kanter en Judith Jansen.

Haar oog valt even op de titel achter haar naam.

JUDITH
(mompelt)
Parketsecretaris.

ANTOINETTE
Voelt goed, hè.

Judith knikt, glimlacht.

ANTOINETTE
Kom. Ze zit al op je te wachten.

Judiths glimlach betreft een beetje. Antoinette ziet Judiths zorgelijke blik.

ANTOINETTE
't Is een formaliteit hoor.
(een glimlach)
Johansson gaat je waarschijnlijk alleen maar een beetje streng aankijken.

Judith ontspant een beetje. Gelukkig.

16

INT. OPENBAAR MINISTERIE - KANTOOR JOHANSSON - DAG

16

Judiths zit toch best gespannen tegenover Officier van Justitie ERNESTINE JOHANSSON (54).

Johansson, een strenge vrouw, heeft een gebonden drukwerk in haar handen. Ze kijkt Judith aan.

JOHANSSON
Altijd wennen. Zo'n eerste dag.

JUDITH
Ja.

JOHANSSON
Is morgen alweer voorbij.

Johansson bladert voor de vorm in het boekwerk.

JOHANSSON
Cum Laude, hè?

Judith knikt toch wel trots. Johansson klapt het boekwerk dicht.

JOHANSSON

Antoinette zorgt dat je weet waar alles is en je gebruikt de eerste week om de Lindeman zaak te archiveren. Goed? ...Prima.

Ze legt het boekwerk achteloos op haar bureau. We lezen: "*Profielschets en Juridisch Schakelbewijs door Judith Jansen*". Judith kijkt teleurgesteld.

JUDITH

Oh... maar ik dacht juist dat ik aan kon haken bij het lopende onderzoek.

Judith houdt op als ze Johanssons strenge blik ziet.

JOHANSSON

Het is hier nogal hectisch geweest de laatste tijd, dat andere dossier moet eerst op orde.

(met blik op de scriptie)

Misschien hebben we het nog eens nodig in de toekomst. Laten we het hopen.

Johansson ziet dat Judith het tegen vindt vallen. Ze legt een hand op Judiths schouder..

JOHANSSON

Er komt vanzelf wel een mooie zaak voorbij waarin je kan laten zien wat je allemaal kan. Denk je niet?

Judith knikt terwijl ze zich door Johansson het kantoor uit laat duwen. Ze zucht toch teleurgesteld. Dan een PIEP-PIEP.

17

INT. ZIEKENHUIS VERPLEEGKAMER - DAG

17

Een hartritmemeter piept in een ziekenhuiskamer. Piep. Piep.

We glijden langs een infuus, een monitor, een crashkar en nog meer apparatuur waarmee de gesteldheid van een baby gemeten kan worden. We eindigen bij een leeg bedje. We horen het sputteren van een kleintje. Als we de draden volgen uit de wieg, eindigen we bij Lucia. Ze heeft blanke baby BAUKE (0) op schoot en houdt een kapje voor zijn neus. Ze is het kindje aan het sprayen tegen benauwdheid.

LUCIA

Rustig maar, lieverdje. Rustig maar.

Ze moet het kindje stil houden en het kapje goed op z'n plek houden. Bauke werkt een beetje tegen.

LUCIA

Het is niet leuk he, maar je voelt
je zo beter. Echt waar.

Ze wiegt de baby om haar gerust te stellen. Als Lucia opkijkt
ziet ze Joosje in de deuropening staan.

JOOSJE

Moet ik hem niet even nemen?

Lucia schudt vriendelijk haar hoofd. Ze fluistert.

LUCIA

Ik hou hem nog heel even op schoot.
Dan slaapt hij zo wat langer hoop
ik.

Ze glimlacht geruststellend. Joosje knikt en draait weg.

JOOSJE

Okee.

LUCIA

Oh Joosje... Kan jij nog even con-
trolleren wanneer hij voor het
laatst voeding heeft gehad?

JOOSJE

Denk je dat hij honger heeft?

LUCIA

Nee, maar controleer het even,
goed?

Lucia zegt het direct, bijna als een bevel en richt zich dan
weer op baby Bauke.

Joosje kijkt even naar Lucia die nu niet meer naar haar
kijkt. Een geërgerde blik in haar ogen. Dan draait ze zich om
en loopt ze fel weg.

Lucia ziet er niets van. Die wiegt baby Bauke en helpt haar
met de benauwdheid. Ze glimlacht om het kleintje.

18

EXT. FLAT LUCIA - GALERIJ - AVOND

18

Een wolk sigarettenrook tegen een grauwe hemel. Lucia staat
op de galerij voor haar appartement te roken. Ze kijkt uit
over de stad en het groen in de verte.

PETER (O.S.)

Hee?

Lucia kijkt om. Haar vriend Peter, die we eerder in de recht-
zaal hebben gezien, stapt uit de voordeur van hun flat.

PETER

Was je d'r al? Wat ben je laat.

Lucia geeft hem een kus. Peter komt naast haar staan. Lucia geeft hem haar sigaret en hij neemt een trekje.

Samen kijken ze uit over de stad en het groen in de verte.

LUCIA
Het is lang geleden, hè, dat we
daar wandelden he.

PETER
Jaartje of vier.

Hij glimlacht en geeft haar de sigaret terug.

PETER
Het was er best mooi, toch? Iets
met bomen en struiken?

Lucia glimlacht om Peter.

LUCIA
Vroeger vond ik 'r niks aan, aan
bomen.

PETER
Ja... Vroeger.

LUCIA
Toen de wereld nog plat was.

PETER
Toen je mij nog niet had...

Hij trekt haar naar zich toe en ze kussen. Als Peter haar weer loslaat, knikt hij naar de stad in de verte.

PETER
Je oma belde nog. Of je nog even
langs wilde komen.

Lucia knikt. Samen kijken ze nog heel even uit over de bomen.

19

INT. HUIS OPA EN OMA - HUISKAMER - AVOND

19

Lucia's hand gaat met een washand over het gezicht van haar GROOTVADER (85). Ze verzorgt hem. Dept zijn hoofd, verbindt zijn wonden. Het is teder, verzorgend, lief.

OMA(O.S.)
Heb je al wel gegeten?

Lucia kijkt naar haar OMA (83) een sterke oude lieve vrouw.

LUCIA
Dat komt zo wel, oma.

OMA
Je werkt zo hard.

LUCIA

Nee, hoor...

Ze kijkt weer terug naar haar opa die met gesloten ogen in bed ligt, maar onrustig slaapt.

LUCIA

En ik doe het graag, dat weet je toch.

Oma knikt en komt naast het bed zitten en kijkt hoe Lucia haar man verzorgt, maar ook hoe hij soms kreunt van de pijn.

Lucia neemt zijn temperatuur en bekijkt de aantekeningen van de thuiszorg.

OMA

Ik snap nooit iets van die papieren.

LUCIA

Ze hebben de pijnstillers niet verhoogd.

OMA

Dat was niet nodig zeiden ze.

Terwijl ze het zegt, kreunt opa weer in zijn bed.

OMA

Maar hij is de halve nacht wakker.

LUCIA

Ik kijk wat ik kan doen, goed...?

Lucia's oma legt een dankbare hand op haar arm. Lucia glimlacht naar haar, maar haar oma laat niet los.

OMA

Lucia... Wil je nog een keer kijken... Nog één keer.

LUCIA

Oma...

OMA

Ik wil het zo graag weten.

Lucia schudt haar hoofd, maar haar oma blijft haar aankijken.

LUCIA

Oma ik doe dat niet meer... Ik zou niet eens meer weten waar ze zijn.

OMA

Ik zou het gewoon zo fijn vinden. Als je ze nog hebt...

Oma drukt in haar arm. Lucia zucht en knikt en geeft toe.

20

INT. FLAT LUCIA - SLAAPKAMER - AVOND

20

Lucia staat voor de kast in haar slaapkamer. Ze zoekt iets.

Ze haalt een doos tevoorschijn. Vindt wat oude administratie. In een andere doos zomerkleren van vroeger. Zonnebrillen.

Heel even zet ze de dingen terug, denkt na. Dan komt het langzaam terug. Lucia loopt naar haar bed en zakt op haar knieën. Ze zakt lager, reikt onder het bed.

Eerst kan ze het niet vinden, maar daarna... Daarna vindt ze een schoendoos. Een dikke laag stof er op. Lucia glimlacht, maar zucht ook. Ze veegt het stof voorzichtig weg.

Lucia gaat op bed zitten en doet de kartonnen doos open. Er zit een heel dik dagboek in. Het puilt uit van de beschreven bladzijden. Ze bladert er doorheen en legt het op bed.

Ze richt haar aandacht op het andere ding in de kartonnen doos. Het is een klein bruin doosje. Een houten kaartenhouder dat ze voorzichtig opent. Er zit een pak tarotkaarten in.

Lucia haalt de kaarten zorgvuldig uit het houten doosje.

Ze voelt ze even in haar handen en glimlacht. Ze wil ze terug leggen, maar houdt in. Ze kijkt er naar. Dan naar het tafeltje in de hoek van de kamer. Heel even twijfelt ze.

Dan geeft ze met een kleine glimlach toch aan zichzelf toe. Ze gaat aan de tafel zitten. Weer twijfelt ze even, maar dan legt ze een eerste kaart. Een tweede. Een derde. Ze vormen een patroon op tafel.

Lucia kijkt er lang naar. De diverse figuren op de tafel voor haar, doen haar de tijd bijna vergeten. Ze gaat met een glimlach langs de kaarten die er veelgebruikt uitzien. Hun hoeken omgevouwen, kleine aantekeningen erop. Lucia's vinger raakt ze aan, haar mond glimlacht.

Als ze een volgende kaart trekt, wordt haar glimlach iets minder. Ze legt de kaart niet neer. Houdt hem lang in haar hand vast en staart er naar.

Het is een Bekers Aas. Een grote robuuste beker waaruit een vloeistof lijkt te overstromen. Lucia kijkt er naar en haar gedachten worden weggetrokken naar het geluid van een auto op een nachtelijke snelweg.

21

INT. BUITENLAND - AUTO - NACHT

21

De jonge Lucia zit in de auto naast haar moeder. Lucia kijkt vooruit de duisternis in. Dennenbossen en industrie wisselen elkaar af. Achter in de auto liggen de kleintjes te slapen.

In de verte knippert het uithangbord van een motel. De goudgele gloed van het bord is al van verre te zien. Het uithangbord heeft precies hetzelfde teken als de tarot-kaart die Lucia net oppakte. Een beker die overvloeit.

Dan een slinger aan het stuur. Lucia schrikt op. Haar moeder dommelde weg, maar zit nu weer rechtop achter het stuur.

LUCIA
Mama... Je moet slapen.

MOEDER
We zijn nog niet ver genoeg.

Lucia legt een hand op haar moeders arm.

LUCIA
Mama, alsjeblieft... Voor de kleintjes.

Lucia's moeder kijkt achterom. De kleintjes slapen onrustig. Ze geeft toe en slaat af naar het parkeerterrein.

22

EXT. BUITENLAND - PARKEERPLAATS MOTEL - NACHT

22

Lucia en haar moeder stappen uit en het is meteen duidelijk dat ze in een slechte buurt zijn. HOERTJES tippelen er en JUNKIES hangen rond. Lucia stelt haar moeder gerust.

LUCIA
Het is voor één nacht.

Moeder knikt en loopt naar het kantoortje. Lucia blijft staan en kijkt naar het uithangbord met de beker, naar de meiden die op klanten wachten, de junks. Het fascineert haar.

MOEDER (O.S.)
We gaan weer.

Lucia kijkt verbaasd om naar haar moeder. Wat?!

MOEDER
Het is te duur.

Lucia houdt haar moeder tegen, wenkt naar de kinderen.

LUCIA
Maar het moet.

MOEDER
Nee.

Lucia pakt haar moeders arm steviger vast.

LUCIA
Het moet. Alsjeblieft mamma, bespreek het met hem.

Diane knikt en loopt de kamer uit. Ze laat Lucia alleen achter met het kindje dat maar huilt en huilt. Lucia pakt het kindje op, de draden belemmeren haar het kind te troosten.

Heel even kijkt ze naar het gillende wurmpje. Het huilen gaat door en door.

DOKTER KOBES (O.S.)

Dat doen ze nou altijd, hè?

Een gehaaste kinderarts in avondkleding, DOKTER KOBES (51) verschijnt naast Lucia. Duwt haar bijna aan de kant.

DOKTER KOBES

Net op de avond van een concert.

Dokter Kobes komt bij de baby staan. Ze koppelt het kind af en neemt het mee naar een aankleedtafel om het te onderzoeken. Snel en geroutineerd. Lucia kijkt er naar.

Dokter Kobes werkt gehaast wat handelingen af. Ze luistert naar het hartje, controleert bloeddruk, bekijkt de ogen en controleert de waardes op de machines naast het bedje.

Lucia neemt nog een stap achteruit en richt zich op het vervangen van de infuuszakken. Ze koppelt de oude zakken af, de nieuwe hangt ze erop terwijl Dokter Kobes werkt.

DOKTER KOBES

Okee... Okee... Okee...

Dokter Kobes grijpt achter zich naar het dossier, maar grijpt mis. Het dossier valt op de grond.

DOKTER KOBES

Godverde-godverdomme...!

Een veel te heftige reactie op een vallend dossier.

Mopperend pakt ze het op. Ze maakt wat aantekeningen en schrijft iets op in het dossier. ('Stabiel'.)

Dan duwt ze het dossier in Lucia's handen terwijl ze de huilende en sputterende baby verder onderzoekt.

Steeds harder en harder huilt het kleintje terwijl dokter Kobes haar bekijkt. Het raakt Lucia. Dat is duidelijk te zien aan haar blik.

27

EXT. ZIEKENHUIS - DAK - NACHT

27

Lucia staat boven op het ziekenhuis. Ze rookt een sigaret en denkt na. Ze kijkt uit over de stad. Ziet de auto's, de bomen.

Dan klinkt een oorverdovend gepiep.

Lucia drukt op een rode knop om haar collega's te roepen. Overal op de gangen gaat het alarmlicht aan.

LUCIA
Help! Help me!

We zijn dicht bij Lucia. Haar gezicht is in paniek en haar opgestoken haar is losgeschoten terwijl ze over het bedje van de baby geleund staat en adem in het mondje blaast.

Tussen het reanimeren door roept ze om hulp.

LUCIA
Help me!

Voorzichtig drukt ze twee vingers zachtjes op de borst. Hartmassage! Gepiep, alarm. De saturatiemeter is gedaald. De hartactie nu ook. De baby is blauw terwijl Lucia reanimeert.

De deur zwaait open en Joosje en Petra rennen op haar af en komen bij het bed helpen. Petra neemt het reanimeren over terwijl Lucia beademt.

Terwijl ze het doen, klinkt er een lange snerpande toon. Ze zijn te laat. Lucia merkt het niet, ze gaat door, en door.

Petra houdt op met hartmassage. Lucia merkt het.

LUCIA
Ga door... Ga nou door.

Dan pas lijkt het geluid tot haar door te dringen. Als het volledig binnen komt, houdt Lucia op met beademen. Ze laat haar handen hangen en kijkt naar het kindje. De baby is dood.

Petra legt een arm om Lucia heen en drukt haar tegen zich aan. Lucia is er stuk van.

Over het hoofd van Lucia kijkt Petra echter naar Joosje. Ze wisselen een blik. Petra schudt haar hoofd. Joosje knikt.

Lucia ziet het niet. Ze haalt diep adem terwijl ze naar het kindje kijkt. Ze doet haar ogen dicht. Als ze ze open doet...

Lucia zit in het zustersstation. Directeur van het ziekenhuis JAAP VAN HOENSBROECK (41) zet een kop koffie voor haar neer en komt tegenover haar zitten. Hij praat op meelevende toon.

JAAP VAN HOENSBROECK
Dat is me wel wat, zeg. Tjonge
jonge, wat zwaar.

Lucia heeft haar gewone kleren aan, haar ogen zijn rood.

LUCIA

En het gebeurde zomaar. Alles leek goed te gaan.

JAAP VAN HOENSBROECK

Vreselijk...

Lucia knikt en haalt diep adem.

LUCIA

(verslagen)

Ik snap het gewoon niet. Ik... Ik doe het toch goed. Het is alleen... Het gebeurt steeds bij mij. Het lijkt wel... Het lijkt wel of ik het aantrek. Met Bauke en met dat jongetje Mohammed en met...

Ze zucht wanhopig. Jaap knijpt even zijn ogen samen om wat ze zegt. Dan glimlacht hij weer snel als Lucia naar hem opkijkt.

LUCIA

Maar dat kan niet. Dan kan gewoon niet.

JAAP VAN HOENSBROECK

Weet je wat je doet? Je neemt gewoon even vrij. Even een paar dagen los van alles.

LUCIA

Kan dat wel?

JAAP VAN HOENSBROECK

Natuurlijk. Ik sta er op als directeur van dit ziekenhuis. Dit zijn emotionele momenten, daar moet je van bijkomen.

Lucia knikt verslagen.

LUCIA

Ik vind het ook zo aardig, dat u zelf even komt.

JAAP VAN HOENSBROECK

Dat is het minste wat ik kan doen.

Jaap legt een arm om haar heen en helpt haar overeind.

JAAP VAN HOENSBROECK

Kom... Ik geef alles door aan personeel en arbeid, jij tankt thuis even lekker bij...

JAAP VAN HOENSBROECK

En wij zoeken hier alles uit. Goed?

Hij duwt Lucia de gang op. Ze is opgelucht.

30 **INT. ZIEKENHUIS - GANGEN - DAG** 30

Lucia zucht gerustgesteld als Jaap van Hoensbroeck haar met een kneepje in haar schouder de gang op duwt.

Lucia loopt haar eigen afdeling af. Ze komt langs de zusters die haar vriendelijk groeten. Sterkte, rust lekker uit, tot snel. Lucia knikt ze vriendelijk toe, als de vrouwen haar een hart onder de riem steken.

Terwijl de verpleegsters afscheid nemen van Lucia, kijkt Joosje om naar Jaap van Hoensbroeck die voor het zusterstation naar het groepje staat te kijken. Hij knikt naar Joosje. Een geruststellende knikt. Toch ook stevig.

Dan loopt Lucia weg. Een beetje wankel, met onzekere stappen, maar gesterkt door de steun. Als ze de hoek om verdwijnt, veranderen de glimlachende gezichten echter in grimmig.

Jaap loopt weg met zware voetstappen. Zijn stappen gaan over in het geluid van snelle nerveuze voetstappen.

31 **INT. OPENBAAR MINISTERIE - GANG - DAG** 31

Judith loopt wat haastig door een lange gang van het Openbaar Ministerie. Ze heeft een stomerijhoes met toga erin over haar arm. Her en der passeert ze mensen die bij het OM werken.

Ze beweegt zich nog niet heel gemakkelijk in deze omgeving en werkt zich, haast excuses makend, door de mensen heen tot ze bij haar afdeling is.

32 **INT. OPENBAAR MINISTERIE - KANTOOR JOHANSSON - DAG** 32

Judith klopt kort op de deur en loopt de kamer van Johansson in. Ze houdt de toga omhoog en Johansson wenkt op een stoel.

Johansson is aan de telefoon. We verstaan een flard van het telefoongesprek. Johansson klinkt kort en zakelijk.

JOHANSSON

Ik begrijp het niet goed... Dus
eerst wel en later toch geen
natuurlijke dood...?

Judith blijft heel even staan luisteren, maar beseft dat dat eigenlijk niet hoort. Ze loopt weer naar de deur.

33 **INT. OPENBAAR MINISTERIE - KANTOOR JUDITH & ANTOINETTE - DAG** 33

Met een zucht zakt Judith neer achter haar bureau tegenover Antoinette. Nog voordat ze iets kan zeggen, schuift Antoinette een stapel papieren naar haar toe.

ANTOINETTE

Kan jij deze zo nog even kopiëren?

JUDITH
Antoinette...

ANTOINETTE
Wat? Jij wil toch officier van
justitie worden...?

Ze zegt het lekker meidenpesterig. Voordat Judith kan happen,
verschijnt Johansson bellend in de deuropening.

JOHANSSON
(op Antoinette)
Ik heb rechercheur Bos hier, een
melding van het Westland Zieken-
huis. Kan jij mee?

ANTOINETTE
Ik zit midden in die wapenzaak.
Echt midden in.

Johansson laat haar blik doorglijden naar Judith.

JOHANSSON
Prima. Dan ga jij mee.

Judith veert op in haar stoel. Johansson belt verder.

JOHANSSON
Is goed Henk, zien we elkaar daar.

Johansson hangt op en wordt onmiddellijk wordt weer gebeld.

JOHANSSON
We vertrekken over twee minuten.

Judith pakt dolgelukkig haar spullen bij elkaar. Ze schuift
de stapel papieren van Antoinette naar haar terug.

JUDITH
Die kopieën doe je zelf wel, toch?

Stralend loopt Judith de kamer uit.

34

EXT. ZIEKENHUIS - DAG

34

Judiths stralende blik is veranderd in een viezige blik. Ze
staat voor het Westland Ziekenhuis en kijkt naar de ingang.

Hier zit een man zonder benen samen met een uitgemergelde
patiënt met een slang door zijn neus te roken.

JOHANSSON
Kom.

Johansson wenkt Judith en die volgt haar snel naar binnen.

35A **INT. ZIEKENHUIS - GANGEN - DAG**

35A

Johansson loopt met stevige passen door de gangen. Judith op een holletje er achteraan. Tijdens het lopen, wijst Johansson Judith op het bordje: kinderafdeling. Daar gaan ze heen. Judith knikt.

35B **INT. ZIEKENHUIS - ZUSTERSSTATION - DAG**

35B

Een deur gaat open. Johansson kijkt het zustersstation in en zes VERPLEEGSTERS kijken naar haar om. Joosje, Petra en Diane zitten er ook tussen.

JOHANSSON

Ga door, ga door.

Ze zegt het tegen rechercheur HENK BOS (50) die voor de verpleegsters staat.

Johansson stapt naar binnen, Judith volgt. Ze bekijkt alles.

HENK BOS

Ja sorry, u was net iets aan het vertellen over de nachtdiensten.

Hij gebaart naar Joosje, die zich opeens niet meer op haar gemak voelt door de komst van twee nieuwe personen.

JOOSJE

Nee, niets, ik heb soms een heel raar gevoel over haar. Ze doet vreemd, alsof ze een arts is. Ze commandeert je de hele tijd, alsof ze alles weet. Maar ze is een verpleegster, net als wij.

Heel even hangt er een stilte... Joosje en Petra wisselen een blik. Judith ziet het. Henk knikt Petra toe.

PETRA

(flapt eruit)

En ze werkte als hoer!

Joosje kijkt veelbetekenend naar Henk. Diane kijkt geschokt. Alle anderen beginnen te praten. "Niet, echt?"

PETRA

Dat heeft ze me zelf gezegd. Bij een nachtdienst.

De vrouwen praten door elkaar heen. "Ik wist het wel", "die kleren die ze droeg", "verbaast me niets" Het is opeens een kippenhok. Judith kijkt verbaasd naar de verpleegster.

Het valt haar op dat Diane niet meepraat, maar de anderen verbaasd aanstaart.

HENK BOS

Okee... okee... Dames... Er wordt deze week met iedereen nog een aparte afspraak gemaakt voor een gesprek en dit soort dingen zijn dan belangrijk voor ons om te weten.

De zusters knikken onder de indruk, maar zijn ook vol van wat ze net hebben gehoord. Het roddelen gaat door, waarbij Diane duidelijk buiten de groep valt.

Henk Bos komt op Judith en Johansson af en schudt ze de hand.

HENK BOS

Mevrouw Johansson.

JOHANSSON

Meneer Bos... Dit is Judith Jansen, mijn assistente. Judith, dit is rechercheur Bos.

HENK BOS

Mevrouw Jansen.

Hij knikt naar haar en knikt naar de deur.

HENK BOS

Ah, daar is dokter Kobes al...

Vanuit de gang komt de gestreste DOKTER KOBES (51) op Henk Bos, Johansson en Judith af. Johansson is familiair.

JOHANSSON

Barbara, hai! Wat een situatie zeg. Ik heb het al een beetje gehoord van rechercheur Bos.

Ze richt zich op Judith die er wat sullig bij staat.

JOHANSSON

Dokter Kobes is het hoofd van de kinderafdeling. Dit is mijn assistent Judith Jansen.

Judith krijgt een snelle hand.

DOKTER KOBES

Barbara Kobes, hai... We gaan maar meteen naar het mortuarium. Daar ligt Bauke nog.

Bij die woorden valt het stil in het zustersstation.

We zijn dicht bij Judith terwijl ze door de diepe gangen onder het ziekenhuis loopt. Het is blauwachtig verlicht door fletse tl-buizen die alles kil maken.

Kobes, Johansson en Bos lopen voor haar. Judith kijkt rond. Het is de eerste keer dat ze op zo'n plek is.

DOKTER KOBES

Zes weken geleden is een baby aan zijn hart geopereerd. Niet lang geleden is hij van de Intensive Care verplaatst naar de Medium Care. Alles ging goed, totdat er plotse-
ling gereanimeerd moest worden
en...

(wijst)

We gaan hier naar links.

Kobes houdt even in. De anderen ook, waardoor Judith tegen Henk Bos op loopt.

JUDITH

Oh, sorry...

Het is een ongemakkelijk moment, waarbij ze onhandig tegen elkaar aan staan en hun evenwicht moeten vinden.

Het gebeurt net op de plek waar ze door een glazen deur het mortuarium zien. Kobes houdt even in.

DOKTER KOBES

Een moment.

Door de glazen ramen ziet Judith een moeder een onmiskenbaar dood kindje kussen. De vader staat er hulpeloos naast.

Dokter Kobes loopt naar binnen om het kindje in een wiegje te leggen. Dokter Kobes neemt de OUDERS mee de ruimte uit.

De PATHOLOOG ANATOOM ontfermt zich over het kindje en de ouders lopen in zichzelf gekeerd langs Judith.

Judith is onder de indruk, maar volgt Johansson en Bos de ruimte in. De lucht slaat in haar gezicht. Bos ziet het.

HENK BOS

Gewoon door je mond ademen.

Judith loopt aarzelend naar het kindje op de tafel. Het is een mooi kindje. Gekleed in een wit rompertje. Engelachtig.

De patholoog anatoom knikt naar Johansson, Bos en Judith.

PATHOLOOG ANATOOM

Ze wilden nog een keer afscheid nemen.

HENK BOS

Natuurlijk.

Hij neemt het dossier over van de patholoog anatoom die het kindje toedekt in het daarvoor bestemde bedje.

PATHOLOOG ANATOOM

Ik heb bloedmonsters opgestuurd om uitsluitsel te krijgen over de doodsoorzaak.

HENK BOS

Maar het is wel een onnatuurlijke dood?

PATHOLOOG ANATOOM

Ik begrijp de digoxine niet in zijn bloed.

Hij opent een lade in een muur met koelcellen.

JOHANSSON

Digoxine?

PATHOLOOG ANATOOM

Een hartmedicijn. Dat dodelijk kan zijn bij dit soort kleintjes.

JOHANSSON

Dus een onnatuurlijke dood?

PATHOLOOG ANATOOM

Ja, maar hoe? Het kindje is helemaal gaaf. Geen prikgaatjes of wat dan ook.

Met die woorden schuift hij kindje in de roestvrijstalen lade. Judith kijkt verslagen naar hoe het kleintje verdwijnt.

JAAP VAN HOENSBROECK (V.O.)

We hadden er geen idee van wie we in dienst hadden.

CUT TO:

37

INT. ZIEKENHUIS - KAMER JAAP VAN HOENSBROECK - DAG

37

Judith kijkt naar de druk heen en weer lopende Jaap van Hoensbroeck. Samen met Johansson, Henk Bos en Dokter Kobes zijn ze in zijn kantoor.

JAAP VAN HOENSBROECK

Geen enkel idee... Ik heb contact gezocht met het ziekenhuis waar ze hiervoor werkte. Daar gingen dezelfde verhalen rond als hier.

Judith en Johansson kijken hem vragend aan. Bos heeft de verhalen net al gedeeltelijk gehoord in het zustersstation.

JAAP VAN HOENSBROECK

Ze wilde altijd alles zelf doen. Alles controleren, bijna dwangmatig. Arrogant, op zichzelf.

En waar ik het meest van ben
geschrokken is die prostitutie.

Henk Bos knikt serieus. Hij kijkt op naar Johansson. Die knikt naar Jaap om door te gaan.

JAAP VAN HOENSBROECK

Ik heb cijfers gekregen van haar
vorige ziekenhuis. Op geriatrie had
ze daar 17 reanimaties en sterfge-
vallen.

Judith kijkt er van op. Johansson en Bos ook. Jaap van
Hoensbroeck schuift een tabel en een grafiek naar ze toe.

JAAP VAN HOENSBROECK

En als je daar de gevallen waar ze
hier bij betrokken was bij op
telt... We hebben alle gegevens
ingevoerd en een berekening uitge-
voerd...Het kan geen toeval zijn.
Statistisch, hè?

Jaap tikt op de statistiek die hij op tafel heeft gelegd.

JAAP VAN HOENSBROECK

De kans dat dit gebeurt bij één en
dezelfde verpleegkundige is 1 op de
700 miljoen!

JOHANSSON

1 op de 700 miljoen?

HENK BOS

Moet daar niet een nulletje af?

Jaap wijst fel op het dossier van de baby. Judith leest de
woorden die op het dossier geschreven staan. Stabiel.

JAAP VAN HOENSBROECK

'Stabiel' staat hier. 'Stabiel',
geschreven door dokter Kobes ter-
wijl die de Berk er naast stond. En
daarna was dat kind dood!

Het valt even stil in de kamer. Jaap kijkt naar de overkant.
Johansson, Bos en Judith. Henk is de eerste die iets zegt.

HENK BOS

Een personeelslid aangeven, dat is
niet niks.

JAAP VAN HOENSBROECK

Iedereen had een raar gevoel bij
die vrouw. Ik had daar eerder naar
moeten luisteren.

JOHANSSON

Zijn er getuigen? Van dit of van de andere gevallen?

Jaap schudt zijn hoofd. Johansson kijkt naar Barbara Kobes. Die kijkt onthutst.

HENK BOS

Autopsies?

DOKTER KOBES

Nee. Twee kinderen zijn gecremeerd, de anderen waren allemaal moslim, die mag je niet opgraven.

JUDITH

Vanwege hun geloof.

Jaap kijkt even dankbaar, en Johansson even geïrriteerd naar Judith. Dat gebetweter is irritant.

JAAP VAN HOENSBROECK

En is dat toeval?

Johansson en Henk Bos kijken hem vragend aan. Jaap voelt dat de racistische kaart misschien iets teveel was.

JAAP VAN HOENSBROECK

Ik zeg alleen maar dat ik vijf dode kinderen heb, waarvan de laatste met een aantoonbare vergiftiging.

HENK BOS

Mmm. Ik weet niet. We moeten kijken of dit een zaak is.

(met blik naar Johonasson)

Toch?

Judith kijkt naar Jaap, die zucht en zijn hoofd schudt. Hij wil er tegenin, maar houdt zich professioneel in. Johansson neemt het over.

JAAP VAN HOENSBROECK

Ik zorg dat iedereen beschikbaar is, dat er overal kopieën van komen.

Henk Bos trekt een dossier naar zich toe en leest.

HENK BOS

'Multiple dysmorfieën microcephalie...'

Jaap hoort de vraag in zijn zin.

JAAP VAN HOENSBROECK

Barbara, kan jij daar begrijpelijke uittreksels van maken?

Dit overvalt dokter Kobes die even was afgedwaald.

DOKTER KOBES
Van Bauke?

JAAP VAN HOENSBROECK
(ongeduldig)
Ja! Nee! Van allemaal!

DOKTER KOBES
Ja maar, Jaap... Van allemaal...

Kobes pakt het dossier over van Henk maar laat het vallen.
Judith pakt het op, ziet zweetdruppels op Kobes' voorhoofd.

JUDITH
Gaat het wel?

KOBES
Wat denkt u zelf?!

Ze grist het dossier uit Judiths handen en vertrekt zonder groeten. Judith kijkt haar verbaasd na. Henk Bos zag het ook. Ze wisselen een blik.

Jaap van Hoensbroeck schudt grimmig zijn hoofd.

JAAP VAN HOENSBROECK
Als dit verkeerd naar buiten
komt... dan breekt de hel hier los

JOHANSSON
Jaap, alsjeblieft. Probeer nog niks
te zeggen voordat we weten of dit
een zaak is.

Judith ziet Jaap van Hoensbroeck worstelen met dit antwoord. Hij zucht geërgerd, maar houdt zich stil. Judiths en Jaaps blikken kruisen elkaar.

38

INT. FLAT LUCIA - SLAAPKAMER - DAG

38

Lucia staat voor het raam. Ze heeft haar telefoon aan haar oor en praat met Fabiënne. Lucia houdt zich groot. We horen de stem van Fabiënne door de telefoon.

LUCIA
Echt waar? Dat had je nog helemaal
niet verteld.

FABIËNNE (DOOR TELEFOON)
't Is ook nog niet zo lang.

LUCIA
Is ie knap, ziet ie d'r goed uit?

FABIËNNE (DOOR TELEFOON)
Mam.

LUCIA

Oh, ik vind 't zo leuk voor je.
Weet papa het ook al?

FABIËNNE (DOOR TELEFOON)

Nee, jij bent de eerste. Oh shit
mam, ik moet naar school. Hou van
je...

Voordat Lucia nog iets kan zeggen, hangt Fabiënne op en blijft Lucia alleen achter. Ze glimlacht en zucht. Als ze zich omdraait, laat ze echter haar schouders weer zakken. Ze ziet het on-opgemaakte bed. Het tafeltje er naast. Ze ziet de tarotkaarten en het oude dagboek liggen. Ze gaat zitten en pakt het dagboek. Ze bladert er even in. Leest. Zucht en glimlacht soms, maar slaat het dagboek dan dicht. Ze blijft zitten. Bewegingsloos. Te lang. Voor zich uit starend in het niets. De tijd lijkt te duren en te duren.

Vanuit de woonkamer komt het geluid van een deur die open gaat, sleutels op een kastje. Peter komt thuis. Lucia kijkt niet op.

PETER (O.S.)

Luus?

Dan komt Peter de kamer in. Zijn werkkleren nog aan.

PETER

Hee, Luus...

Hij kijkt bezorgd naar Lucia die zit te staren op de bedrand. Peter komt op haar af en pakt het dikke dagboek uit haar handen. Hij kijkt er even naar.

PETER

Heb je dat ouwe dagboek nou nog
steeds?

Lucia haalt haar schouders stilletjes op. Peter schudt zijn hoofd en legt het dagboek onnadenkend in de boekenkast naast het bed. Dan knielt hij voor haar neer. Hij pakt haar hoofd in zijn handen, kijkt haar aan.

PETER

Hee... gaat het wel?

LUCIA

Ik begrijp het gewoon niet. Ik be-
grijp er gewoon niks van.

PETER

Lieverd... Het is een misverstand.

LUCIA

Maar waarom zetten ze me dan op non-
actief?

PETER

Die advocaat zei het toch ook: dat kunnen ze niet doen zonder goeie reden.

LUCIA

Jawel, maar...

Peter neemt haar in zijn armen.

PETER

We bellen hem zo gewoon weer op en dan vraag je het nog een keer.

Lucia knikt terwijl ze in Peters armen ligt.

PETER

Ga jij nou gewoon even lekker douchen, dan maak ik koffie voor je. Goed?

Lucia knikt. Peter kust haar en staat op. Lucia probeert te doen alsof ze gerustgesteld is, juist om Peter gerust te stellen.

LUCIA

Ik kom zo.

Dan loopt Peter weg. Lucia blijft nog steeds zitten. Heel even doet ze haar ogen dicht. Als ze ze weer open doet ziet ze het logo van het Westland Ziekenhuis op televisie.

Een nieuwsuitzending. Lucia zet het geluid harder.

NIEUWSLEZER

In de nacht van drie op vier september is in het Westland Ziekenhuis een baby van vijf maanden overleden.

Het beeld schakelt naar Jaap van Hoensbroeck die een verklaring geeft. Microfoons en camera's nemen hem op.

JAAP VAN HOENSBROECK

Hoewel de baby een aantal ernstige aangeboren afwijkingen had en een slechte levensverwachting, was het overlijden onverwacht.

Lucia weet niet wat haar overkomt. Haar mond valt open.

JAAP VAN HOENSBROECK

Uit het onderzoek door het ziekenhuis is gebleken dat er zich in korte tijd zes of meer onverwachte sterfgevallen hebben voorgedaan onder ernstig zieke kinderen.

Steeds was er dezelfde verpleeg-
kundige bij betrokken.

Lucia staart naar de televisie. Het geluid lijkt weg te
vagen. Alleen flarden komen terug van de woorden van Jaap.

JAAP VAN HOENSBROECK
Onze gedachten zijn bij de ouders
en het personeel. Een onderzoek
loopt.

Lucia probeert het te bevatten.

LUCIA
Peter...

JAAP VAN HOENSBROECK
Veiligheid staat voorop.

Lucia is totaal verbouwereerd.

JAAP VAN HOENSBROECK
We hebben helaas aangifte moeten
doen...

Met open mond staat ze op.

LUCIA
Peter!

Haar ogen in verbijstering gefixeerd op de televisie. Peter
komt naast haar staan en ziet met evenveel verbazing het
hoofd van Jaap van Hoensbroeck op tv.

39 **VERVALLEN** 39

40 **INT. OPENBAAR MINISTERIE - KANTOOR JOHANSSON - DAG** 40

KLING! Johansson gooit grimmig haar afstandsbediening op een
stoel. Die stuitert op de grond en komt neer naast Judith.

Op de televisie wordt het bericht over het ziekenhuis afge-
rond. Het weer wordt ingezet.

JOHANSSON
Niet te geloven. Je stond er naast
toen ik het hem vroeg, toch? Of hij
het nog even intern wilde houden?
Ik draai 'm zijn nek om!

Judith pakt de afstandsbediening op van de grond en zet de
televisie uit. Ze haalt haar schouders op over Johansson.

JUDITH
Als hij dit niet doet, breekt de
hel los in dat ziekenhuis.

Johansson schudt geïrriteerd haar hoofd.

JOHANSSON

Onzin. Een heel mediacircus, maar we hebben niks om een zaak te beginnen.

JUDITH

Die verhoogde digoxine waardes... en de statistiek?

JOHANSSON

Ja, dat belachelijke 1 op 700 miljoen zeker.

JUDITH

1 op 342 miljoen.

Judith geeft haar een enveloppe die in haar hand brandt.

JUDITH

De statistiek van het ziekenhuis overgedaan door een deskundige.

Dat is een verrassing voor Johansson, die de gegevens met gereserveerde interesse bekijkt.

JUDITH

Dit in combinatie met die dodelijke dosis gif, dat is toch...

JOHANSSON

Nog steeds niks.

JUDITH

In Amerika is het heel gebruikelijk om een zaak...

JOHANSSON

(onderbreekt kortaf)
Maar we zijn niet in Amerika.
(geërgerd)
Hoe bewijs je dat zij dat heeft toegediend? Er is geen spuit met vingerafdrukken, er zijn geen getuigen, geen prikgaatjes.

Johansson schudt haar hoofd.

JOHANSSON

Hoe schuldig ze ook is. We kunnen niet zomaar iets roepen en hopen dat ze veroordeeld wordt. Dat kunnen we ons niet permitteren.

Johansson knikt naar de televisie.

JOHANSSON

Het enige wat we hebben is een opgefokte persconferentie omdat Jaap van Hoensbroeck zich zoals altijd niet in kan houden.

Ze schudt zorgelijk haar hoofd en pakt met tegenzin haar telefoon en belt.

JOHANSSON

Rechter-Commissaris Krol? Ik wil een huiszoeking doen. Kan ik daarvoor even bij u langskomen?

Judith glimlacht, maar Johansson betrapt haar.

JOHANSSON

Ik zou eerst maar iets vinden.

Judith trekt haar gezicht snel weer in de plooi, maar bij het weglopen uit Johanssons kamer glimlacht ze toch weer. Tot ze ziet dat haar scriptie in de prullenbak ligt.

41 **EXT. DEN HAAG - STRATEN - OCHTEND**

41

Het is vroeg. Een drietal auto's rijden door de straten van de stad. Er achteraan een busje met agenten.

In de middelste auto zit Judith. Haar blik gespannen, haar arm toch uit het raam alsof ze probeert te ontspannen.

Achter het stuur zit rechercheur Henk Bos.

42 **INT. AUTO - OCHTEND**

42

We zijn in de auto. Judith kijkt gespannen voor zich uit. Bos rijdt zwijgend. Hij kijkt naar de grauwe flats.

JUDITH

Waarom zou ze het doen, denk je?
Kinderen en bejaarden....

Henk haalt zijn schouders op. Antwoordt niet meteen.

HENK BOS

Honderden redenen.

JUDITH

Honderden?

HENK BOS

Als je dit werk lang genoeg doet,
kom je er achter dat de mens weinig
nodig heeft om slecht te zijn...

Judith denkt er even over na. Dan kijkt ze op naar Bos.

JUDITH
En om goed te zijn?

Bos glimlacht, maar zegt niks.

JUDITH
Nou?

HENK BOS
Goed is ook nog best moeilijk.

Dan stoppen ze bij een flat. Judith blijft nog even zitten terwijl Henk Bos met tegenzin op de flat af loopt.

43 **EXT. FLAT LUCIA - GALERIJ - OCHTEND**

43

Een felle deurbel. Henk Bos, Judith, RECHTER-COMMISSARIS KROL (50) en 2 MANNEN van de technische dienst staan voor de deur van het appartement van Lucia en haar vriend.

Als Peter de deur opendoet laat Krol hem meteen een huiszoekingsbevel zien.

RECHTER COMMISSARIS KROL
Goedemorgen ik ben Edward Krol,
Rechter-Commissaris. U woont hier
met Lucia de Berk?

PETER
Ze is niet thuis.

Peter wil de deur dichtsmijten, maar Henk heeft zijn voet tussen de deur gezet. Zonder op antwoord te wachten lopen de mannen naar binnen. Judith volgt geïnteresseerd.

44 **INT. FLAT LUCIA - WOONKAMER - OCHTEND**

44

Judith stapt de flat in. Ze kijkt gretig om zich heen naar wat ze ziet. Met de gordijnen dicht, de asbakken en de fles wijn op tafel ziet de flat er meteen verdacht uit.

Midden in de woonkamer trekken Henk en de Rechter-Commissaris blauwe plastic werkhandschoenen aan.

PETER
Dit is toch allemaal niet nodig.
Lucia is er niet eens.

HENK BOS
Is ze op pad?

PETER
Die zorgt voor haar zieke opa. Daar
heeft ze nu lekker de tijd voor,
hè!

Hij zegt het cynisch, maar schrikt als Henk een kast opent.

PETER

Ho ho ho... Jullie kunnen toch niet zomaar alles overhoop halen?

Terwijl Rechter-Commissaris Krol Peter meeneemt en hem vriendelijk uitlegt dat dat wel kan, richt Judith zich weer op de woonkamer. Een staande bas, een jukebox, wat planten.

Judiths blik valt op een levensgrote foto van een mooi, intrigerend, jong Gothic-achtig meisje. We herkennen haar als Lucia's dochter uit de rechtzaal in het begin.

Judith draait zich om. Henk Bos bekijkt een bureau in de hoek van de kamer. Dan ziet Judith een boekenkast. Ze houdt haar hoofd schuin om de titels te lezen.

'Bad Blood', 'The Thanatos Syndrome Seriemoordenaar', 'Corpus Delicti', 'De 30 Meest Geruchtmakende Misdaden Van De Lage Landen', boeken van Stephen King.

HENK BOS (O.S.)

'In de Huid van de Seriemoordenaar.'

Henk staat opeens naast haar en pakt het boek uit de kast.

HENK BOS

Interessant.

Hij tikt met een spottend lachje op het logo van de bieb.

HENK BOS

Nooit teruggebracht.

Judith trekt haar wenkbrauwen op. Henk Bos gebaart naar de andere kamers.

HENK BOS

Kom... Kijken we daar.

Ze lopen naar de slaapkamer.

45

INT. FLAT LUCIA - SLAAPKAMER - DAG

45

Judith komt de slaapkamer van Lucia in. Het bed is nog niet opgemaakt en er staat wierrook in de hoek. Een kaarsje.

Henk kijkt zakelijk rond en doet een kledingkast open. Hij kijkt in lades, zoekt achter broeken.

Judith loopt rond in de slaapkamer van Lucia. Ze bekijkt het kleine tafeltje waar Lucia aan heeft gezeten om haar kaarten te leggen. Ziet het kaarsje staan.

Dan draait ze zich om naar het bed. Aan de andere kant van het bed ziet ze hoe Henk alle kasten overhoop haalt.

Judith loopt naar het bed toe. Kijkt rond en dan valt haar oog op het doosje met de tarotkaarten. Ze tilt de deksel op en kijkt er verbaasd naar.

Dan kijkt ze in de boekenkast. Gewoon wat boeken, medische handboeken, light reading, dan valt haar oog op het dikke oude dagboek dat Peter onnadenkend weglegde in de kast.

Judith pakt het en slaat het open. Als ze handgeschreven tekst ziet, stopt haar adem.

JUDITH

Henk...

Judith laat het dagboek van Lucia zien. Haar ogen schitteren.

JUDITH

Een dagboek.

Ze bladert, leest een stukje, bladert weer. Groeiende opwinding.

Door de open slaapkamerdeur is te zien hoe de mannen van de technische dienst een doorzichtige plastic tas met medicijnen in de woonkamer neer zetten. Ook de boeken worden in zakken gedaan.

Henk komt bij Judith staan. Ze leest voor.

JUDITH

'Niemand mag weten van die compulsie die ik voor iedereen verborgen moet houden.'

PETER (O.S.)

Hee! Godverdomme! Blijf daar af!

Peter staat opeens in de slaapkamer en grijpt naar Lucia's dagboek dat Judith stevig vast heeft.

Het wordt even een korte schermutseling, maar Judith geeft het boekje niet af. Henk pakt Peter kalm maar stevig vast.

HENK BOS

Sorry, maar dit moeten we meenemen.

Zijn grip op Peters schouder is stevig en Peter laat het boekje woedend los. Henk leidt Peter weg.

Judith kijkt weer in het dagboek. Haar ogen worden groot. Ze leest: *'Niemand mag het ooit weten, mijn geheim, het gaat mee mijn graf in.'*

46 **INT. FLAT LUCIA - WOONKAMER - AVOND**

46

Lucia staat midden in woonkamer van de flat. Het is een rava-ge. Ze kijkt rond. Alles is overhoop gehaald. Peter staat met hangende schouders in de deuropening van de slaapkamer.

PETER
Ze hebben alles meegenomen, alles.

LUCIA
Waar zijn ze mee bezig?

Hij loopt moedeloos op haar af. Omhelst haar.

PETER
Ik kon ze niet tegenhouden.

LUCIA
Waarom doen ze dit?

In haar omhelzing kijkt Lucia naar de chaos in de kamer.

PETER
Maar je krijgt het terug. Je krijgt het allemaal weer terug.

Lucia's blik is stil en stoïcijns. Langzaam nemen we afstand. Peter en Lucia staan als verstild in de chaos die de politie heeft achter gelaten.

47 **INT. OPENBAAR MINISTERIE - KANTOOR JOHANSSON - DAG**

47

Begin 2002. Judith staat naast Johansson die zorgelijk achter haar bureau staat. Ze luisteren naar een geluidsfile die speelt op Johanssons computer.

Het is een telefoongesprek dat eerder is openomen. De typische geluidswaves op het scherm maken het duidelijk.

PETER (O.S.)
(slaperig)
Hallo.

LUCIA (O.S.)
Peter? Ben jij dat?

PETER (O.S.)
Hey Luus... Heb je wel geslapen?

LUCIA (O.S.)
Een beetje, hij spookt de hele nacht. Aan een stuk door.

PETER (O.S.)
Arme man.

LUCIA (O.S.)
 Het is zo vreselijk om hem zo te
 zien lijden.

Judith en Johansson kijken elkaar aan.

LUCIA (O.S.)
 Kijk eens in mijn handboek, Peet,
 naar de bijwerkingen van Haloperi-
 dol?

JOHANSSON
 Haloperidol?

Judith tikt het meteen in op haar laptop.

PETER (O.S.)
 Ga af en toe even naar buiten. Een
 luchtje scheppen...

LUCIA (O.S.)
 Ik wil de straat niet meer op. Iede-
 reen kijkt naar me alsof ik een
 heks ben. Nou heb je het?

Lucia spreekt het op de tape langzaam uit.

LUCIA (O.S.)
 Ha-lo-pe-ri-dol...

Judith kan het meetoetsen terwijl ze het zegt.

JUDITH
 'Haloperidol ...is bij hoge dose-
 ring dodelijk...

Johansson frons haar wenkbrouwen. Judith wenkt op de audio
 tape die doorspeelt.

JUDITH
 Dit is van vanochtend! We gaan toch
 niet wachten tot ze weer iemand
 vermoordt?

Johansson kijkt naar de geluidsopname die op en neer gaat. De
 stemmen van Peter en Lucia die doorpraten over opa.

Judith raakt geïrriteerd.

JUDITH
 Ze heeft de thuiszorg weggestuurd.
 Die opa ligt daar oud, ziek,
 weerloos... Het hele plaatje. We
 zijn waarschijnlijk al te laat!

Johansson denkt na. Dan hakt ze een knoop door. Ze pakt haar
 telefoon en belt.

JOHANSSON
 Rechercheur Bos, ja, met Johansson,
 Openbaar Ministerie...

Judith knikt opgelucht om het telefoontje.

48

INT. HUIS OPA EN OMA - WOONKAMER - AVOND

48

De opa van Lucia ligt in bed. Hij kijkt naar Lucia die naast hem zit. Achter een kleine tafel met de tarotkaarten.

Haar oma staat in de deuropening, ze is dolgelukkig. Lucia legt nog een kaart neer en kijkt op naar haar opa.

Hij kreunt echter van de pijn omdat hij naar haar probeert te kijken. Lucia legt even de kaarten neer en staat op.

LUCIA
 Opa. Blijf nou maar rustig liggen.

OPA
 Lucia...

LUCIA
 Het komt goed, het komt wel goed.

Ze aait hem over zijn gezicht.

LUCIA
 Weet je nog, nadat we terug kwamen
 uit het buitenland...?

OPA
 (warrig)
 Nee...

LUCIA
 Toen ik zo ziek was, toen heb jij
 me dagenlang verzorgd.

Opa kreunt van de pijn, maar de herinnering komt terug.

OPA
 In het voorkamertje.

LUCIA
 Ja, in het voorkamertje.

Lucia glimlacht om de herinnering.

LUCIA
 Je kon daar zo ver kijken. Weet je
 nog, die lange straat?

Opa knikt met een traan in zijn ogen.

LUCIA

Dan lag ik daar te kijken naar de wolken en dan zei jij dat de hemel aan het eind van de straat was. Dat je zo Lijn 4 kon nemen en dan was je er.

Opa glimlacht er om.

OPA

Ja... Lijn 4.

Lucia knikt liefdevol, maar juist dan klinkt er van buiten een hels kabaal. Auto's stoppen met piepende banden voor het huis.

Verbaasd loopt Lucia naar het raam en kijkt naar buiten. Ze schrikt van wat ze ziet.

Zeker vier auto's zijn voor het huis gestopt. Deuren vliegen open. Judith, Johansson en een aantal rechercheurs waaronder Henk Bos, stappen gehaast uit.

Verbaasd neemt Lucia een stapje achteruit terwijl het team op haar af komt rennen. Iedereen rent door naar de deur, maar één vrouw houdt recht tegenover de verbouwde Lucia in.

Het is Judith. De twee vrouwen kijken elkaar lang aan voordat Lucia zich uit haar blik lostrekt om de deur open te doen.

Henk Bos staat voor haar neus. Hij glimlacht naar haar.

HENK BOS

Goedemorgen, mevrouw de Berk, wij komen u meenemen voor een gesprek.

Verbaasd kijkt Lucia naar de man voor de deur.

LUCIA

Een gesprek... Ik... Ehh... Goed... Maar... Mag ik dit even afmaken?

Ze wenkt naar haar oude grootvader in het bed verderop. Henk Bos schudt kort zijn hoofd.

HENK BOS

Dat lijkt me beter van niet.

Hij wenkt naar achter en een tweetal vriendelijke agenten komen op haar af gestapt. Ze wenken vriendelijk naar de auto. Lucia laat zich verbaasd meevoeren.

Vanuit de deur zien we hoe ze langs Judith wordt geleid. Hun ogen raken elkaar weer. Dan wordt Lucia in de auto gezet. Een verbaasde blik op de drukte om haar heen.

50	VERVALLEN	50
51	VERVALLEN	51
52	INT. POLITIEBUREAU - VERHOORKAMER - DAG	52

Lucia zit nog steeds verbaasd in een lege verhoorkamer. Ze kijkt op als de deur open gaat. Henk en vriendelijke rechercheur RON LEEFLANG (35) komen binnen.

RON LEEFLANG
 Gut... Hebben ze je nou de hele
 tijd in de schemer gezet?

Ron loopt naar de muur en knipt wat gezelliger licht aan.

RON LEEFLANG
 Dat is ook geen doen.

Hij glimlacht en gaat zitten naast Henk die koffie heeft meegenomen. Er zijn zelfs koekjes.

RON LEEFLANG
 Wat een gedoe, hè? (...)
 Met die Bauke?

Lucia kijkt geschrokken op van wat ze hoort. Voordat ze iets kan zeggen, breekt Henk Bos al in.

HENK BOS
 Had je al koffie gehad?

Hij schuift een kopje koffie naar haar toe.

RON LEEFLANG
 Oh, lekker. Jan Hagel. Heb je die
 speciaal voor mij gekocht, Henk?

Ron snoept een koekje uit het pak dat Henk heeft open gemaakt. Hij biedt er Lucia ook een aan.

RON LEEFLANG
 En die Mohammed... Dat was toch ook
 een patiëntje van je. Net als
 Bauke?

Lucia is er van van haar stuk. Ze legt het koekje neer.

HENK BOS
 Ron... Wacht nou even. Laat mevrouw
 de Berk nou even koffie drinken.

Hij knikt vriendelijk naar Lucia.

HENK BOS
 Dan praten we daarna rustig verder
 over hoe ze die Bauke heeft
 geholpen?

LUCIA

Wat? Nee!

Lucia schiet met haar ogen tussen Henk en Ron.

LUCIA

Ik heb Bauke niet geholpen!

RON LEEFLANG

En het was één van uw patiënten?
Nou, nu snap ik er niks meer van?

Lucia kijkt paniekerig naar de twee zogenaamd naïef glimlachende mannen tegenover haar.

RON LEEFLANG

Je helpt die kinderen toch? Dat is begrijpelijk. Die wil je gewoon niet zien lijden.

LUCIA

Nee!

RON LEEFLANG

Precies, dat wil je niet.

Lucia kijkt geschrokken naar Ron en Henk die een flauw woordspelletje spelen.

LUCIA

Wanneer komt mijn advocaat?

Henk en Ron kijken elkaar gemaakt verbaasd aan.

RON LEEFLANG

Maar dat is toch niet nodig, we praten toch alleen maar even?

Lucia slikt. Maakt zich grote zorgen. Henk gaat verder.

HENK BOS

U was veel bij die kindjes toch?
Meer dan uw collega's?

Lucia kijkt Henk aan. Hij ziet er betrouwbaar uit.

LUCIA

Het gebeurde steeds bij mij! Het greep me gewoon heel erg aan - ik ben een gevoelsmens...

RON LEEFLANG

Een gevoelsmens? Dat valt wel mee, toch?

Lucia kijkt hem niet-begrijpend aan. Henk valt hem bij.

HENK BOS

Dat is niet onaardig bedoeld hoor,
maar kijk... hier...

Hij slaat er een dossier op na.

HENK BOS

Er staat hier dat u uw dochter in
de steek heeft gelaten. Dat lijkt
me niet echt iets voor een
gevoelsmens.

LUCIA

Ik heb haar niet in de steek
gelaten.

Henk Bos leest het rapport.

HENK BOS

Ze is bij haar vader gaan wonen
vanwege uw nieuwe minnaar. Klopt
toch?

Lucia begint goed te beseffen waar ze in is terecht gekomen.

LUCIA

Waar blijft mijn advocaat?

Stilte. Henk slaat weer een zogenaamd vriendelijke toon aan.

HENK BOS

Bent u ooit eerder in aanraking
geweest met justitie?

Lucia kijkt hem aan. Kijkt vervolgens weg.

HENK BOS

Prostitutie, bijvoorbeeld.

Lucia lijkt een kleine tik te krijgen. Henk kijkt van Ron
naar Lucia en wijst dan schouderophalend op zijn dossier.

HENK BOS

Dat staat hier ook... U heeft tegen
één van uw collega's ooit verklaard
dat u bent opgepakt wegens
jeugdprostitutie.

RON LEEFLANG

Is dat nog steeds een bijverdien-
ste?

LUCIA

Ik wil mijn advocaat.

RON LEEFLANG

Dat kan toch? Ik vind dat u er nog
heel goed uitziet.

Henk knikt vriendelijk mee, maar weet ook een keerzijde.

HENK BOS

Wel zwaar voor je moeder misschien.
Een dochter die dat werk doet en...

Hij wenkt weer in zijn rapport.

HENK BOS

Dat kan ik me nou helemaal niet bij
u indenken, maar er staat hier...

(leest)

...dat je moeder heeft verklaard
dat je een overlijdensadvertentie
van jezelf in de krant hebt gezet
om haar te laten schrikken? Gek,
zeg. Wie doet nou zoiets? Bizar
toch?

Ron knikt met Henk mee.

RON

Wat vond ze daar eigenlijk van?

Lucia kijkt naar de mannen die op vriendelijke toon de ene na
de andere akelige opmerking maken. Ze krimpt in elkaar.

Ze schakelt het geluid uit en kijkt alleen maar naar de
vriendelijke gezichten tegenover haar die in koekjes happen
en koffie drinken. Hun monden bewegen geluidloos op en neer.

De stilte in Lucia's hoofd wordt opgevuld door het geluid van
een televisie. Een Amerikaanse film uit de jaren 60.

53

INT. BUITENLAND - MOTELKAMER - NACHT

53

De jonge Lucia stopt de kinderen in het grote bed dat in de
motelkamer staat. Op televisie speelt een film. Als de kinde-
ren slapen, loopt ze naar het raam.

Ze kijkt naar buiten. Hier werken de meisjes op straat. Ze
ziet haar moeder staan praten met de eigenaar van het motel.

Haar moeder is in lichte paniek, maar de man sust haar. Hij
legt haar iets uit, wenkt naar de meisjes op de parkeerplaats
en knikt naar het raam waar Lucia achter staat.

Lucia's moeder kijkt om naar Lucia en schudt haar hoofd.
Lucia ziet dat de man op haar in praat. Langzaam ontdooit
haar moeder door de glatte eigenaar van het motel.

Dan loopt ze op Lucia af. Lucia loopt naar de deur van de
kamer en doet hem open. Haar moeder glimlacht naar haar.

LUCIA

En? Mogen we blijven?

Lucia's moeder knikt maar slaat haar ogen neer.

MOEDER

Lucia... het is voor de kleintjes.
Goed?

LUCIA

Wat?

Achter de moeder van Lucia doemt de eigenaar van het motel op. Hij glimlacht naar Lucia.

54 **INT. BUITENLAND - MOTELKAMER EIGENAAR - NACHT**

54

Lucia ligt op het bed in de motelkamer van de eigenaar van het motel. Hij ligt op haar en doet wat hij wil.

We zijn dicht bij Lucia. Ze staart naar het plafond en verbijdt de pijn terwijl hij in haar stoot.

RON LEEFLANG (O.S.)

Hee! Hee!

De stem van Ron trekt haar terug naar het heden.

55 **INT. POLITIEBUREAU - VERHOORKAMER - DAG**

55

Ron knipt zijn vingers in het gezicht van Lucia om haar aandacht er weer bij te krijgen.

RON LEEFLANG

Niet lekker wegdromen, hoor... We hebben het net zo gezellig.

Lucia schudt de herinnering van zich af. Ze hapt naar adem.

Op dat moment zwaait de deur open. THEO BAKKER (37), Lucia's advocaat, stormt binnen.

THEO BAKKER

Waarom zijn jullie al begonnen? Ik heb duidelijk doorgegeven...

HENK BOS

Ja ja ja... Er is niks gebeurd, hoor. Gewoon wat gepraat.

Henk stapt meteen op Theo Bakker af en begint hem sussend de verhoorkamer uit te werken om papieren in te laten vullen.

Ron stapt ondertussen op Lucia af. Hij komt heel dichtbij. Dreigend en intimiderend.

RON

Niemand kan jou meer redden, hoor.

Lucia kijkt hem aan. Ze ziet dat hij lacht om haar zwakheid. Lucia's ogen vernauwen zich tot spleetjes. Ze haalt diep adem. Diepe teugen en met elke ademteug laadt ze zich op.

In woede, maar ook in zelfvertrouwen. Ze sluit zich af voor de mannen.

Haar blik wordt vastberaden, haar rug wordt recht, haar kin gaat omhoog. Lucia legt de schrik van zich af.

Trots zit ze tegenover de rechercheur. Hard als steen. Vanaf dit moment besluit ze om zich niet meer te laten raken.

56

INT. GEVANGENIS BREDA - KOEPEL - DAG

56

Diezelfde strakke blik. Ogen op oneindig. Rug recht. Lucia loopt met afgemeten passen door de koepel van Breda. Terwijl ze over de galerij loopt kijken alle VROUWEN.

Over het beeld heen klinkt een NIEUWSLEZER van radio 1 die op opzweepende manier een nieuwsbericht brengt.

NIEUWSLEZER (V.O.)

... 'Engel Des Doods' wordt ze ook wel genoemd. De van seriemoord verdachte verpleegster Lucia de B. is vandaag gearresteerd. De ex-prostituee wordt verdacht van zeven moorden en vijf pogingen tot moord op doodzieke patiënten.

Lucia houdt haar rug recht, haar hoofd omhoog. Het is een lange tocht door de grote koepelgevangen waar van alle kanten de vrouwen naar haar kijken. Zwijgende onderzoekende blikken.

Lucia loopt door over de gangen en negeert de blikken. Het beeld knippert en beweegt. Flitst, ruist. Het gaat over in een harde video-close-up van Lucia.

57

INT. OPENBAAR MINISTERIE - KANTOOR JOHANSSON - DAG

57

We kijken recht in het gezicht van Lucia. Ze zit rechtop. Trots en niet te bereiken. Haar ogen recht in de lens.

JOHANSSON (O.S.)

Op deze manier gaan we dus met niets de rechtszaal in.

Het beeld wordt stil gezet en we schieten uit het scherm van een computer de kamer van Johansson in.

Judith kijkt recht in het gezicht van Lucia op het scherm.

JOHANSSON

Twee maanden verhoor en ze geeft niks toe.

Johansson klikt een clipje aan op haar computerbureaublad. Er speelt een stuk verhoor tussen Lucia, Ron Leeflang en Henk Bos. De mannenstemmen in audio. Lucia stoïcijns in beeld.

HENK BOS (O.S.)

Je hebt het in je dagboek over een compulsie... Is dat een dwang om te moorden?

Lucia antwoordt niet. Haar gezicht dicht in beeld. Close.

RON LEEFLANG (O.S.)

Lucia! Heb je de vraag begrepen?

LUCIA

Ik beroep me op mijn zwijgrecht.

RON LEEFLANG (O.S.)

Nee, dat was mijn vraag niet.

LUCIA

Ja, maar dat is wel mijn antwoord.

HENK BOS (O.S.)

Heb je iets te verzwijgen dan? Die compulsies, verzwijg je die?

LUCIA

Ik beroep me op mijn zwijgrecht.

Voor de rest houdt Lucia haar mond dicht.

RON LEEFLANG (O.S.)

Waarom heb je al die kinderen vermoord? Moest dat van jezelf?

LUCIA

Ik beroep me op mijn zwijgrecht.

RON LEEFLANG (O.S.)

Van een stemmetje in je hoofd?

Lucia zwijgt. Toont geen emotie. Henk gaat vriendelijk door.

HENK BOS (O.S.)

Je voelt je gedwongen? Je moet het doen? Wil je daar niet van af?

LUCIA

Ik beroep me op mijn zwijgrecht.

Ron zucht.

RON LEEFLANG (O.S.)

En dat doe je omdat je advocaat dat heeft gezegd, maar wat wil je zelf?

LUCIA

Ik wil dat zelf ook.

RON LEEFLANG (O.S.)

Maar waarom dan?

LUCIA

Gewoon, omdat ik me op mijn zwijgrecht beroep.

RON LEEFLANG (O.S.)

Wil je jezelf niet weer eens in de spiegel kan aankijken. Voor je dochter?

(opeens vals)

Of moet je eerst een tarot kaartje leggen om het antwoord te weten?

LUCIA

Ik beroep me op mijn zwijgrecht.

RON LEEFLANG (O.S.)

Maar waarom dan?

LUCIA

Ik beroep me op mijn zwijgrecht.

RON LEEFLANG (O.S.)

Daar kan je toch wel antwoord op geven?

Lucia zet haar blik op oneindig. Houdt haar lippen stijf op elkaar. Johansson zet de clip weer grimmig stil.

JOHANSSON

Het is allemaal zo dun als wat.
Roddels, verdenkingen, dagboeken.
Los zand. We hebben een duidelijk
hard bewijs nodig voor die moorden!

Johansson schuift boos een stapel dossiers over haar bureau. Toch kan Judith er met haar hoofd niet bij.

JUDITH

Die Bauke is vergiftigd. We hebben
twee belastende digoxine tests.

JOHANSSON

Jawel... Maar niks dat het rechtstreeks op haar plakt.

JUDITH

De statistiek!

Johansson schudt haar hoofd. Slaat haar computer dicht. Ze snijdt een ander onderwerp aan.

JOHANSSON

Kan jij contact leggen met de toxicoloog die we gebruikt hebben in de Ploegsma zaak. Leonard Vos, volgens mij.

JUDITH
Een extra toxicoloog...

JOHANSSON
Nee... Een vervanging. Dokter
Kobes is ziek.
(grimmig)
En als we ooit naar de rechtzaal
gaan kan hij die vergiftiging ook
goed uitleggen.

JUDITH
En nu?

JOHANSSON
Nu niks. Doorzoeken tot we iets
hebben.

Judith knikt gefrustreerd en loopt het kantoor uit.

58

INT. OPENBAAR MINISTERIE - KANTOOR JUDITH & ANTOINETTE -
DAG

58

Judith zakt in haar stoel. Antoinette kijkt op van haar werk.
Een glimlach dat ze zelf die moeilijke zaak niet heeft.

ANTOINETTE
Moeilijk zeker?

Judith zucht verongelijkt.

JUDITH
We hebben een vergiftiging en we
hebben een dagboek, maar dat is
niet genoeg. Die vrouw is een heks.

ANTOINETTE
Heel iets anders dan studeren, hè.
Wat was het ook alweer?

JUDITH
(haalt wrevelig haar
schouders op)
Kettingbewijs.

ANTOINETTE
Oh ja...

Antoinette zegt het met bijna rollende ogen. Judith trekt
haar ogen tot spleetjes en wil iets onaardigs terug zeggen.

Op dat moment steekt Johansson haar hoofd om de hoek van haar
deur. Ze wenkt Judith en wijst op haar telefoon.

JOHANSSON
Lucia's opa is overleden.
(in de telefoon)

Bos? Ik wil het haar zelf vertellen.

Ze hangt op. Kijkt Judith aan.

JOHANSSON
Ga je mee op bezoek?

Opgewonden trekt Judith een gezicht naar Antoinette. Dan loopt ze opgetogen het kantoor uit. KLENG!

59

INT. GEVANGENIS BREDA - KOEPEL - AVOND

59

Een gevangenisdeur slaat achter Judith dicht. Het doet haar niks. Henk Bos staat naast haar en ziet het.

HENK BOS
Gewend...

Judith glimlacht trots en loopt achter Johansson aan die een BEWAAKSTER volgt door de gangen van de koepel in Breda. Judith, Bos en Johansson lopen over de ijzeren trappen.

Toch kijkt Judith haar ogen uit. Ze ziet een GEVANGENE door twee BEWAKERS vloekend en schreeuwend afgevoerd worden. Lusteloze FIGUREN hangen in hun cellen.

Deur na deur wordt opengemaakt en weer afgesloten. Dan staan ze voor de cel van Lucia. Johansson hijgt een beetje van de lange wandeling over trappen en gangen.

Johansson haalt diep adem, knikt naar de bewaakster dat ze de deur kan openen. Ze kijkt om naar Henk Bos en Judith.

JOHANSSON
't Doet haar niks, wedden?

De bewaakster doet een sleutel in het slot. En nog een.

BEWAAKSTER
Houd voldoende afstand, ik blijf achter de deur staan.

De bewaakster doet het luikje open. Judith ziet Lucia door het luikje als een foetus opgerold op een kale matras liggen.

Johansson wil naar binnen gaan maar ze krijgt een sms.

JOHANSSON
Oh wacht. Ik moet dit even nemen.

Judith aarzelt een moment, maar gaat dan in een impuls (in plaats van Johansson) de cel binnen.

Ze kijkt even om, ziet Johanssons verbaasde gezicht. Een frons op het gezicht van Henk Bos. Dan valt de deur dicht.

60

INT. GEVANGENIS BREDA - CEL LUCIA - AVOND

60

Judith staat wat verloren in de cel. Ze is bang. Nerveus.

Lucia, nog steeds opgerold op de grond, kijkt haar aan maar zegt niets. Het blijft even stil.

Judith verzamelt moed. Haar stem klinkt onvast.

JUDITH

Ik ben Judith Jansen. Misschien wilt u even rechtop gaan zitten.

Lucia verroert zich niet.

JUDITH

Ik kom hier met een nare mededeling. Uw... Uw grootvader is overleden...

Lucia ademt in alsof ze iets wil zeggen. Judith doet een stapje achteruit. Lucia beweegt niet - maar dan opeens richt ze zich op. Judith deinst onwillekeurig achteruit.

Lucia kijkt haar zonder te knipperen aan. Een glimlach. Alsof ze haar door heeft. Ze lijkt de baas.

Judith voelt zich heel klein. Wankelt een fractie achteruit als Lucia opstaat en naar haar roestvrijstalen WC loopt.

Ze trekt haar broek naar beneden alsof ze gaat plassen. Lucia kijkt Judith recht aan en gaat zitten.

Judith wordt opeens doodbang, klopt in paniek op de deur. Die gaat meteen open. Judith slaakt een zucht van verlichting.

61

INT. GEVANGENIS BREDA - AVOND

61

Buiten Lucia's cel staat Judith bij te komen. Ze staat te trillen op haar benen. Ze kijkt naar Johansson en Henk Bos.

JUDITH

Zag je dat?

JOHANSSON

Het verbaast me niets.

Judith kijkt vol afschuw naar de deur. Johansson loopt weg. Henk Bos blijft nog even staan.

Samen met Judith kijkt hij door het luikje van Lucia's cel. Lucia zit nog steeds rechtop. Haar ogen strak op de deur.

Judith huivert. Henk Bos fronst zijn wenkbrauwen als Judith op een holletje achter Johansson aan gaat.

62 **INT. GEVANGENIS BREDA - CEL LUCIA - AVOND**

62

In de cel hoort Lucia de voetstappen van haar bezoekers wegsterven. Haar harde blik verzacht. Ze laat haar hoofd zakken in haar handen en vecht tegen de tranen. Het lukt niet. Ze komen en stromen in stilte.

63 **INT. GEVANGENIS BREDA - BEZOEKERSRUIMTE - DAG**

63

Lucia zit tegenover haar dochter en haar vriend Peter en probeert zich groot te houden.

PETER

Ze zijn nog twee keer langsgekomen.
Alleen de vuile was hebben ze niet meegenomen.

FABIËNNE

Ze zijn ook bij oma geweest... bij oma!

(komt bijna niet uit haar woorden)

Ze is zó verdrietig...!

Haar stem trilt, ze probeert haar emoties de baas te blijven. Lucia ziet het.

PETER

En de kranten.... Luus... Ze zijn gek geworden.

FABIËNNE

Wat ze allemaal zeggen, mamma. Wat ze zeggen.

LUCIA

Ik weet het lieverd.

FABIËNNE

Maar het is niet waar.

PETER

Tuurlijk is het niet waar.

Peter legt een troostende arm om Fabiënne heen.

LUCIA

Ze komen er wel achter dat ze zich vergist hebben. Dat kan niet anders. Fabiënne... Kijk me aan.

Fabiënne kijkt op naar Lucia. Krachtige blik van Lucia.

LUCIA

Dat kan niet anders.

Lucia ziet dat Fabiënne tegen haar tranen vecht. Lucia wil haar hand pakken. Meteen roept een bewaakster:

BEWAAKSTER

Niet aanraken.

Lucia trekt haar hand terug, maar bedenkt zich. Ze reikt weer naar Fabiënne's hand. Pakt hem stevig vast.

BEWAAKSTER

Handen los!

Lucia luistert niet, richt zich eigengereid op Fabienne.

LUCIA

Eet je wel goed, lieverd? Je ziet zo bleek.

FABIENNE

Jawel...

LUCIA

(onderbreekt)

En je vriendje? Hoe gaat het? Ben je veel bij hem?

Fabiënne ziet wat haar moeder probeert te doen. Een gewoon gesprek om haar een hart onder de riem te steken.

Ze knikt toegeeflijk.

FABIËNNE

We zoeken een huisje. Met een tuin. Voor zijn honden.

LUCIA

Honden? Heeft hij er meer?

Ze schiet een vertederende blik naar Peter die met een dikke keel toekijkt hoe Lucia haar dochter op haar gemak stelt.

FABIËNNE

Ze zijn lief hoor, mamma. Echt. Als je ze zou kunnen zien dan...

Fabiënne moet tegen haar tranen vechten terwijl ze het zegt.

FABIËNNE

(bijna huilend)

Als je ze zou kunnen zien...

LUCIA

Lieverd... Ik ben er, hè. Ik ben er altijd. Ook als ik niet bij je ben, ben ik bij je.

FABIËNNE

Hoe kan dat nou, mam?

LUCIA

Toch is het zo.

BEWAAKSTER

Nou! Genoeg. Handen los.

De bewaakster komt naast ze staan, maar Lucia negeert haar en blijft Fabiënne troosten.

BEWAAKSTER

Dan moet je een volledig onderzoek he? Dat weet je?

Lucia haalt haar schouders op. Ze houdt vast. De twee kijken elkaar aan. Twee sterke vrouwen die tegen hun tranen vechten.

Een mooi moment dat wordt doorbroken door de bewaakster.

BEWAAKSTER

Ja. Het is tijd. Kom...

De bewaakster maant Peter om op te staan. Peter staat uiteindelijk op en neemt Fabiënne bij de arm.

De bewaakster duwt ze van Lucia vandaan, terwijl Fabiënne en Lucia elkaar aan blijven kijken. Allebei sterk tot op het laatst. Peter knikt nog een laatste knik, dan zijn ze weg.

Lucia blijft alleen aan het tafeltje zitten. Ze kijkt naar de deur waar ze door zijn verdwenen. Ze is alleen. Helemaal alleen. De bewaakster trekt haar aan haar arm omhoog.

64	VERVALLEN	64
65	VERVALLEN	65
66	INT. BUITENLAND - MOTELKAMER - OCHTEND	66

Het is ochtend. De jonge Lucia staat met een bleek gezicht in de deuropening van de motelkamer van haar moeder. Haar kleren zitten scheef op haar lichaam.

Haar moeder laat haar binnen en komt naast haar zitten als Lucia op bed gaat zitten.

Haar moeder legt een arm om haar heen.

Lucia slikt haar tranen weg.

VROUWENSTEM (V.O.)

Hee...

De jonge Lucia reageert niet.

VROUWENSTEM (V.O.)

Lucia?

CUT TO:

67 **INT. GEVANGENIS BREDA - WERKRUIJTE - DAG**

67

Lucia zit stilletjes en met rode ogen aan een lange tafel wasborstels in elkaar te drukken. Ze zit helemaal alleen.

Verderop zitten de andere gevangenen. Één van de vrouwen roept haar toe, een SURINAAMSE MEDEGEVANGENE (33).

MEDEGEVANGENE

Gaat het wel?

Lucia glimlacht, haalt haar schouder op. Schudt dan haar hoofd. De Surinaamse maakt zich los uit de groep die aan de andere kant van de ruimte zit. Ze komt naast Lucia zitten.

Ze zegt niks, maar gaat naast Lucia zitten werken. Lucia glimlacht en gaat ook door. Een voor een komen de andere vrouwen ook bij ze zitten. Als de hele groep om haar heen zit, glimlacht de Surinaamse naar Lucia.

GEVANGENE

Ze hebben niks op je, joh, ze hebben helemaal niks op je.

Lucia knikt en is dankbaar om de empathie van de groep.

68 **EXT. STRATEN STAD - NACHT**

68

Judith rijdt in haar eentje op de fiets door een lege nachtelijke straat naar huis. Ze is in gedachten.

69 **INT. HUIS JUDITH - SLAAPKAMER - NACHT**

69

Judith ligt met open ogen in bed te woelen. Ze is doodmoe maar kan niet slapen. Ze gaat rechtop zitten.

70 **INT. HUIS JUDITH - KEUKEN - NACHT**

70

Op de keukentafel ligt een krant waarin Lucia getekend staat als heks. Judith kijkt ernaar. Ze pakt het dossier van baby Bauke en gaat zitten aan de keukentafel.

We lezen: 'digoxine uitslagen'. Er zijn grafieken van baby Bauke te zien. Er staat met pen bijgeschreven: hartmonitor.

JUDITH

(mompelt)

Ik moet iets missen. Ik moet...

Ze zucht en bekijkt de tabellen nogmaals. Er is een stuk wit. Ze bekijkt de tijden. Dan de tijd van overlijden van Bauke.

Heel even wrijft ze in haar gezicht. Dan kijkt ze nog een keer naar de grafieken. Er ontbreekt een stuk. Ze tikt er op met haar potlood. Dan houdt ze opeens op met tikken.

Langzaam komt ze overeind. Ze leunt over haar tafel en staart naar de grafiek die voor haar ligt.

Haar vinger gaat naar de tijden tussen het lege stuk. Dan komt er een glimlach op haar gezicht.

71A

INT. OPENBAAR MINISTERIE - KANTOOR JUDITH & ANTOINETTE - OCHTEND

71A

Judith staat opgewonden in de deuropening van haar eigen kantoor. Ze staart ongeduldig de gang op. De grafiek brandt in haar hand.

Even kan ze het wachten niet meer houden. Loopt naar het raam en kijkt naar de parkeerplaats buiten. Ze speurt naar een bekende auto.

Dan een geluid achter haar. Ze draait zich fel om. Het is Antoinette die haar jas ophangt.

ANTOINETTE

Ben jij vroeg zeg.

JUDITH

Heb je Johansson gezien?

Antoinette haalt haar schouders op.

ANTOINETTE

Die had een afspraak beneden in de kantine volgens mij, maar...

Voordat ze uit kan spreken is Judith al weggerend.

71B

INT. OPENBAAR MINISTERIE - KANTINE - OCHTEND

71B

Judith staat opgewonden naast het tafeltje van Johansson. Voor haar neus ligt de grafiek.

JUDITH

Er ontbreekt een stuk. Die hartmonitor is 30 minuten uit geweest.

Johansson kijkt verbaasd van Judith naar de grafiek.

JUDITH

Bauke is een uur voor zijn dood afgekoppeld geweest. Daarom zit er een gat in die grafieken.

Johansson kijkt op van de papieren. Dus??

JUDITH

Dat is precies de tijd die Lucia nodig had om dat gif in het infuus te kunnen spuiten. Daarom zijn er geen prikgaatjes gevonden! Ze heeft het via het nieuwe infuus gedaan!

Johansson wordt iets wakkerder. Ze ziet de constructie en denkt nu zelf ook na. Ze ziet de kracht, maar ook de zwakte.

JOHANSSON

Maar toch... Stel dat we dit rond krijgen, dan is dat niet genoeg bewijs voor de andere moorden waarvan we haar beschuldigen.

JUDITH

Waarom niet? Verder klopt alles. Die voorkeur voor misdaadboeken, haar slechte jeugd, wraakgevoelens naar haar moeder, hoe ze zich afzonderde van de groep. Compulsies. Manipulatief gedrag. Die Lucia is een psychopaat!

Judith is er erg emotioneel bij betrokken en moet haar stem dempen in de kantine waar het gelukkig niet zo druk is.

JUDITH

In Amerika veroordelen ze per jaar 1000 criminelen op basis van dadersprofiel. Als er één moord is bewezen, dan is de rest aannemelijk.

Johansson begint meer en meer de constructie te zien.

JOHANSSON

Dan gebruiken we dit als...

JUDITH

Als kettingbewijs.

Dan komt er een zelfde bewuste blik op Johanssons gezicht als op die van Judith. Ze knikt, staat op en loopt met Judith de kantine uit. Haar afspraak die er net aankomt met twee kopjes koffie kijkt haar verbaasd na.

Het geluid van een volle rechtzaal klinkt over het beeld.

72

INT. GERECHTSGEBOUW - RECHTSZAAL - DAG

72

Judith zit in de rechtzaal en kijkt naar Lucia die in het beklagdenbankje zit. Achter haar THEO BAKKER, haar advocaat.

Johansson zit op een verhoging. De voorzitter, mevrouw DRESDEN, zit een stukje er vandaan eveneens op de verhoging. We vallen midden in een zitting.

JOHANSSON

... en precies in die tijd heeft Lucia de gelegenheid gehad het gif rechtstreeks in het kranenblok van het infuus kunnen spuiten.

Judith kijkt naar Lucia, die dit in paniek aanhoort. Ze schrijft een briefje en geeft dat aan Theo Bakker, haar advocaat die achter haar zit.

Theo leest het briefje snel en staat op.

THEO BAKKER

Mevrouw de rechter, mijn cliënt verklaart dat dokter Kobes al die tijd naast haar heeft gestaan.

Lucia kijkt zorgelijk om naar de zaal. Haar ogen schieten over de mensen. Ze ziet haar dochter Fabiënne, haar vriend Peter. Dit geeft haar wat rust.

VOORZITTER DRESDEN

Meneer Bakker, bedankt voor uw aanvulling. -Mevrouw Johansson...

Lucia draait zich weer om naar de rechter.

VOORZITTER DRESDEN

Ik zie dat het OM een getuige heeft vervangen?

JOHANSSON

Dat klopt, dokter Barbara Kobes is ziek. Ze zal worden vervangen door de getuige-deskundige toxicoloog dokter Vos.

Tegen toxicoloog VOS die netjes in de getuigenbank zit.

JOHANSSON

U onderschrijft de digoxine-vergiftiging van baby Bauke?

VOS

Het beeld erbij klopt: de buikloop, ademhaling stopt abrupt, de hartstilstand...

Lucia blijft haar briefjes schrijven en naar Theo Bakker doorsluizen.

VOS

Ik heb geen sectierapport, maar ik neem aan dat het hart verkramp was?

JOHANSSON

Ja. Daar kunt u van uitgaan.

Theo Bakker onderbreekt.

THEO BAKKER

Mevrouw de voorzitter, mijn cliënt wil nogmaals met klem verklaren dat dokter Kobes aanwezig was en dat zij heeft gehandeld onder haar supervisie. Bovendien... Was het kind in kwestie zeer zwak.

Hij pakt er een dossier bij en richt zich op Johansson.

THEO BAKKER

Toen Bauke stierf heette het een natuurlijke dood. Dat stond toen ook in het rapport. Daarna is dat aangepast naar een vergiftiging, waarom?

VOS

Bauke was stabiel en met terugwerkende kracht hebben we geconcludeerd dat de stoffen in zijn bloed...

LUCIA

Hij was niet stabiel! Bauke had diarree, te weinig zuurstof..

VOORZITTER DRESDEN

Mevrouw de Berk, alstublieft?

JOHANSSON

(negeert Lucia, tegen Vos)
Het kind was stabiel. Dat heeft dokter Kobes opgeschreven. Het ging goed. Ze mocht naar huis.

LUCIA

Het ging helemaal niet goed. Want nu is ze dood.

Judith ziet de ouders van baby Bauke op de publieke tribune. Ze zijn ontdaan.

VOORZITTER DRESDEN

Meneer Bakker, dit is de laatste keer. Als u uw cliënt niet rustig kan houden dan laat ik haar verwijderen.

Theo kalmeert Lucia, Johansson wacht tot de zaal stil is.

JOHANSSON

Volgens het openbaar ministerie is mevrouw De Berk niet alleen verantwoordelijk voor de dood van baby Bauke, maar ook voor meerdere patiënten uit diverse Haagse ziekenhuizen.

Lucia laat de woorden grimmig over zich heenkomen.

JOHANSSON

Statistiek, compulsie en dadersprofiel zijn van een dermate groot gewicht dat mijns inziens de andere moorden via 'kettingbewijs' aan de digoxine-moord op baby Bauke geschakeld kunnen worden.

Johansson kijkt heel even naar Judith, die trots glimlacht.

JOHANSSON

Met goedvinden van de rechtbank en de verdediging wil ik in deze voordracht van de zaak volstaan met het noemen van de namen van de slachtoffers. Het gaat dan om: de baby Bauke Visser, 8 maanden. De peuter Abdel Hani, 2 jaar.

Judith kijkt de zaal rond. Alle ogen zijn op Lucia gericht. Iedereen vindt haar een monster, dat is duidelijk te zien.

JOHANSSON

Baby Mohammed Baitoen, zes maanden.
De baby Amal Wassim drie maanden.
Mevrouw de Wit, 91 jaar, Mevrouw Koog Smulders, 83 jaar, Mevrouw den Uil-Groenesteeg, 76 jaar. Mevrouw van Zutphen, 92 jaar, en meneer Meneer Wong, 82 jaar.

We zijn dicht bij Lucia die alles over zich heen laat komen.

73

EXT. GEVANGENIS NIEUWERSLUIJ - DAG

73

Een lege weg voor de gevangenis Nieuwersluis. In de verte komt een auto aan rijden. Hij komt heel langzaam dichterbij.

Over de beelden klinkt de stem van voorzitter Dresden.

VOORZITTER DRESDEN (V.O.)

In de zaak van het Openbaar Ministerie tegen Lucia de B, acht de rechtbank na lang beraad...

De auto stopt voor de gevangenis. Lucia komt de auto uit. Het is heel duidelijk een flinke tijd later. Ze heeft totaal andere kleren aan.

Ingeklemd tussen 2 bewaarders kijkt ze geïmponeerd op naar het grote gebouw erachter. Haar nieuwe verblijf.

VOORZITTER DRESDEN

De zeven moorden en pogingen tot moord ... bewezen verklaard.

CUT TO:

74 **INT. GEVANGENIS NIEUWERSLUIS - GANG / OBSERVATIE CEL - DAG** 74

Holle voetstappen op een gang. Lucia loopt in spijkerbroek en shirt door een lange gang van gevangenis Nieuwersluis. Een ander gebouw dan de koepel. Veel harder en zakelijker.

Terwijl ze loopt horen we de stem van een rechter.

VOORZITTER DRESDEN (V.O.)
De rechtbank veroordeelt u, Lucia
de Berk, tot een levenslange
gevangenisstraf.

Lucia eindigt in een kille observatie cel. Er is slechts een matras op de grond en een toiletpot. Overal hangen camera's.

Lucia blijft midden in de cel staan. Ze draagt geen sokken. De deuren slaan achter haar dicht. KNAL!

75 **VERVALLEN** 75

76 **INT. KROEG - AVOND** 76

Een champagnekurk knalt! Het is tijd voor een feestje.

Judith komt met een grote glimlach op haar gezicht aan de arm van Johansson een volle kroeg in. Johansson krijgt van alle kanten felicitaties. Ze schuift ze door naar Judith die ze stralend in ontvangst neemt.

Johansson trekt Judith mee naar haar echtgenoot PAUL.

JOHANSSON
Paul, mag ik je voorstellen aan
mijn reddende engel Judith Jansen?
Judith, mijn man Paul.

PAUL
Van het kettingbewijs! Veel over je
gehoord. Gefeliciteerd.

Judith glimlacht.

JAAP VAN HOENSBROECK (O.S.)
(roept)
Ernestine! Proficiat!

In het drukke café komt Jaap van Hoensbroeck met een geheven glas op Johansson en Judith af.

JAAP VAN HOENSBROECK
Ernestine!

Hij moet even door de mensen heen.

JAAP VAN HOENSBROECK
(tegen Johansson)
Ik ben zó opgelucht! Kom hier.

Hij drukt Johansson dan stevig tegen zich aan, knikt Judith toe. Ziet dan de man van Johansson.

JAAP VAN HOENSBROECK

Paul, ben jij er ook?

De twee mannen omhelzen elkaar vrolijk in een omhelzing die naar een kleine vriendschappelijke stoeipartij gaat.

Judith ziet dat Antoinette wat verloren op de achtergrond staat. Ze heeft het toch met haar te doen en loopt naar haar toe. Net voor ze bij Antoinette is, stapt toxicoloog Vos op Antoinette af.

TOXICOLOOG VOS

Iemand al iets van Barbara Kobes gehoord?

Judith gebaart naar Antoinette: wil je wat drinken? Antoinette knikt.

ANTOINETTE

(tegen Vos)

Het schijnt dat ze vorige week is opgenomen.

Judith, die al naar de bar wilde lopen, draait zich als gestoken om.

TOXICOLOOG VOS

Alweer? Daar was ik al bang voor.

Judith blijft staan. Haar hersens draaien op volle toeren.

ANTOINETTE

(tegen Vos)

Ik weet er verder niet zoveel van.

JUDITH

(tegen Antoinette)

Opgenomen? Dokter Kobes?

ANTOINETTE

In een inrichting. Meer weet ik ook niet. Witte wijn voor mij graag.

Judith knikt verward en draait zich om. Ze loopt niet naar de bar, maar door de drukke menigte naar Johansson, die juist weer gefeliciteerd wordt. Haar man is in geanimeerd gesprek met Jaap.

Judith gaat dicht bij Johansson staan.

JOHANSSON

(tegen vrouw)

... daar is het OM voor, nietwaar? Nou ja, als het goed is dan.

De vrouw lacht, loopt door. Johansson neemt een slok, glimlacht naar Judith. Judith glimlacht niet terug.

JUDITH

Kent u dokter Kobes?

JOHANSSON

Barbara? Die ken ik al jaren, waarom?

JUDITH

Antoinette zei net dat ze is opgenomen.

JOHANSSON

Nou... Opgenomen. Dat valt wel mee hoor. Ze is even uit de running. Kan de beste overkomen.

Jaap buigt zich naar Johansson.

JAAP VAN HOENSBROECK

(luid, om boven de herrie uit te komen)

Ik zei al tegen Joyce als het allemaal achter de rug is dan nodigen we jullie weer eens uit in Toscane. Gewoon een lang weekend.

JOHANSSON

Hè ja. Een weekend weg. Daar ben ik wel aan toe.

Ze negeert Judith, die er nog steeds verbijsterd bij staat.

PAUL

Heb je die daar nog die gigantische pizza oven?

JAAP VAN HOENSBROECK

Natuurlijk! Zelfs als ik die weg zou willen, zou het niet lukken.

Met z'n drieën lachen ze en babbelen ze vrolijk door.

Judith heeft verbijsterd staan kijken naar de drie. Ze neemt een stap achteruit om letterlijk wat afstand te creëren.

Overal in het café ziet ze de verschillende mensen van ziekenhuis en OM praten en drinken. Heel close en intiem. Toxicoloog Vos met raadsheer Spanjer. Rechter Dresden met een collega van het OM. Antoinette met de griffier. Een arts met een andere rechter.

Over het beeld klinkt het overgaan van de kiestoon van een telefoon. Er wordt opgenomen.

TELEFONISTE (V.O.)
 Duin en Bosch Psychiatrisch
 Ziekenhuis.

CUT TO:

77 **INT. OPENBAAR MINISTERIE - KANTOOR JUDITH & ANTOINETTE - DAG** 77

Judith zit met de telefoon aan haar oor achter een enorme stapel papieren van de Lucia zaak.

JUDITH

Goedemorgen met Judith Jansen van het Openbaar Ministerie, ik zou gemaild worden over Barbara Kobes. (...). Oh, okee prima, dan zie ik het zo wel komen.

Judith hangt op en zucht. Ze bekijkt de papieren op haar bureau. Allemaal Lucia dossiers. Ze slaat een map open en ziet de statistiek. In een andere ziet ze cijfers.

Dan slaat ze een map open met getuigeverslagen. Foto's van de verpleegsters met hun verklaring erbij. Judith bladert.

Bij Joosje en Petra staan volle verklaringen met vele punten. Als Judith een summiere verklaring ziet, kijkt ze naar de foto die daarbij hoort. Het is Diane.

Judith trekt dat verslag naar zich toe en leest het. Ze kijkt naar de foto van Diane. De enige die niet meepraatte in het zusterstation. Dat had ze toen duidelijk gezien.

Ping! Haar gedachten worden gestopt door een mail. Judith opent die en leest.

78 **INT. OPENBAAR MINISTERIE - KANTOOR JOHANSSON - DAG** 78

Judith staat tegenover Johansson die achter haar bureau zit en met een half oog over een uitgedraaide mail heen kijkt.

JOHANSSON

En waarom kijk ik hier naar?

JUDITH

Barbara Kobes zit op de psychiatrische afdeling met een klinische depressie.

(als Johansson niet reageert)

Die vrouw is doodziek. En niet pas sinds vorige week of zo.

Johansson legt het papier zuchtend weg.

JUDITH

Zou het mogelijk zijn dat wij uit-
treksels van dossiers hebben ge-
bruikt die zijn opgesteld door een
zieke arts, die daardoor misschien
zelf ook fouten heeft gemaakt.

JOHANSSON

Nee. Wij zijn afgegaan op de fei-
ten.

JUDITH

Maar waren het wel de goede feiten?
Dokter Kobes is opgenomen en...

JOHANSSON

(onderbreekt)

Lucia de Berk is schuldig, mevrouw
Jansen, met of zonder een klinische
depressie van dokter Kobes.

JUDITH

Maar...

JOHANSSON

Wij bereiden ons voor op het hoger
beroep en toxicoloog Vos kan ons
prima bijstaan.

Judith is even van haar stuk. Heel even weet Judith niet wat
ze moet doen. Dan een idee. Ze schuift de mail over de tafel.

JUDITH

En wat nou als de verdediging met
deze informatie de samenvattingen
gaat ondergraven? Dat moeten we
toch voorbereiden?

Johansson gezicht betreft. Ze zucht geërgerd.

JOHANSSON

Jij zoekt dit uit. Ik wil al die
originele dossiers hier hebben.

Judith knikt haar beslist toe en loopt het kantoor uit.

79

INT. GEVANGENIS NIEUWERSLUIJ - ADVOCATEN RUIMTE - DAG

79

Lucia zit aan een tafel in de advocaten ruimte van de gevange-
nis. Als de deur aan de andere kant van de ruimte open gaat,
kijkt Lucia op.

Theo Bakker komt binnen, hij wordt gevolgd door een nieuwe ad-
vocaat, de gedistingeerde Quirijn Herzberg die we kennen uit
het begin van de film.

THEO BAKKER

Lucia... hai, hallo.

Hij wijst op Quirijn.

THEO BAKKER

Dit is Quirijn Herzberg... Je
nieuwe advocaat.

Hij zegt het wat schuldbewust. Lucia schudt Quirijn de hand.

LUCIA

Theo heeft me over je verteld.

Quirijn glimlacht zakelijk en gaat zitten. Theo schuift aan.

QUIRIJN

We hebben er sowieso voor gezorgd
dat je binnenkort uit de observatie
cel gaat.

THEO BAKKER

Dat heeft Quirijn geregeld.

Theo zegt het weer op zijn schuldige toon.

QUIRIJN

Het is met twee op een cel tegen-
woordig, maar je bent wel weer on-
der de mensen.

Lucia glimlacht. Dan legt Quirijn een enorme doos met
dossiers en papieren op tafel.

QUIRIJN

We staan met 10-0 achter... We
zullen 11 doelpunten moeten scoren
om te winnen.

Hij klopt op de doos dossiers.

QUIRIJN

We hebben de tijd gekregen om alle
dossiers uit de zaak te bekijken.
Dit zijn de eerste kopieën voor
jou. Ik wil alles weten waarvan jij
denkt dat het helpt en...

Kijkt Lucia opeens strak aan.

QUIRIJN

Je moet alles tegen me zeggen,
alleen dan kan ik een goede verde-
diging voeren. Begrijp je dat?

Hij houdt haar blik vast.

QUIRIJN

Alles moet je tegen me kunnen
zeggen. Alles.

Lucia voelt Quirijns scherpe blik. Dan leunt ze naar hem toe. Haar ogen zijn net zo scherp als die van Quirijn.

LUCIA

Waarom wil jij mijn zaak eigenlijk doen?

Quirijn is even van zijn stuk door haar vraag. Verbaasd.

QUIRIJN

Waarom?

Hij glimlacht door de plotselinge omkering van positie. Lucia is scherp.

LUCIA

Wat heb je er aan? Je verdient er niks aan, je ken me niet.

QUIRIJN

Ik ken je wel.

Lucia is even verbaasd.

QUIRIJN

Ik heb je in elke krant gezien. Elk nieuwsbericht. Je bent beroemd.

LUCIA

(cynisch)
Oh ja...

QUIRIJN

Als mensen zo graag willen geloven dat er iets aan de hand is, dan ligt het vaak net iets gecompliceerder.

Hij knikt naar Theo Bakker.

QUIRIJN

Toen Theo mij vroeg om jouw zaak te bekijken was ik net zo verbaasd als hij. ...Niets aan de bewijsvoering klopt. Alles is gebaseerd op aannames, veronderstellingen, roddels en ondeugdelijk bewijs van het Openbaar Ministerie, dat allemaal klakkeloos is overgenomen door de rechters. En dat is volgens mij onder invloed van een vreemde massahysterie, die ontstaat als iemand 'kindermoord' roept.

Lucia voelt zich gesterkt door de kleine tirade van Quirijn.

QUIRIJN
 Voor mij blijkt uit alles dat dit
 een heksenjacht is... Uit niets dat
 jij schuldig bent.

Stilte. Lucia kijkt Quirijn aan. Haar ogen glimmen, ze recht haar rug.

LUCIA
 Hoe gaan we verder?

Quirijn haalt zijn schouders op.

QUIRIJN
 We gaan proberen hun bewijzen
 onderuit te halen.

LUCIA
 En dat kan?

QUIRIJN
 We zullen zien. Eerst maar even de
 papieren doornemen.

Quirijn glimlacht een bijna ondeugende glimlach als hij de stapel papieren voor zich naar Lucia toe schuift.

80

EXT. ZIEKENHUIS - DAG

80

Judith staat voor het ziekenhuis. Ze kijkt naar het enorme gebouw en haalt diep adem en loopt op de ingang af.

Net voor de draaideur naar binnen ziet ze een bekend gezicht. Het is Diane de verpleegster waarvan ze niet lang geleden de foto nog heeft bestudeerd. Judith stoot haar aan.

JUDITH
 Diane. ...Toch?

DIANE
 Kan ik u helpen?

JUDITH
 Judith Jansen... van het Openbaar
 Ministerie.

Diane slaat haar ogen neer als ze Judith herkent.

DIANE
 Ja... U was hier voor dat overleden
 kindje. Toen met Lucia.

JUDITH
 Klopt.

Judith ziet Diane's ontwijkende blik.

JUDITH

Is er iets?

Diane kijkt opeens schichtig om zich heen. Judith ziet Diane's reactie en is er door verbaasd. Voordat ze iets kan zeggen, neemt Diane haar bij de hand.

81

INT. ZIEKENHUIS - KANTINE - DAG

81

In een hoekje van de kantine van het ziekenhuis zitten Judith en Diane. Judith ziet hoe Diane op haar hoede is.

DIANE

Lucia was een goede verpleegster. En gék op kinderen. Zij kreeg altijd de zwaardere gevallen. Ze heeft baby Bauke zélf aan de hartmonitor laten leggen, omdat ze het niet vertrouwde.

Diane spreekt zacht en snel.

DIANE

Bauke moest extra zuurstof, hij lag aan een infuus, had waterdunne ontlasting en was net geopereerd aan een meervoudige hartkwaal. Die was doodziek.

JUDITH

Maar hij was wel stabiel?

DIANE

Stabiel slécht. Dat kindje had weinig kans. We hadden alles gedaan, maar het zag er niet goed uit.

Diane schudt haar hoofd in kleine wanhoop.

DIANE

Ik dacht dat alle dossiers haar gewoon vrij zouden pleiten... Ik had nooit gedacht...

Ze krijgt tranen in haar ogen. Ze vecht er tegen. Judith kijkt om zich heen. De gang is nog leeg.

JUDITH

En die Mohammed? Had je toen ook dienst?

Diane laat haar schouders zakken.

DIANE

...Mohammed was panisch, hij bleef maar gillen, Lucia zat er helemaal doorheen, had hoofdpijn.

Ze is met toestemming om 10.00 uur
naar huis gegaan.

JUDITH

Volgens het rapport is Mohammed een
paar minuten voor de nachtdienst
wisseling om het leven gekomen...
Gestikt.

DIANE

Lucia was toen allang naar huis..

Judith kijkt Diane aan. Het dringt in alle hevigheid tot haar
door. Weer een slachtoffer van de lijst.

JUDITH

Ze kan het nooit gedaan hebben!

Diane knikt beschaamd. Ze praat met spijt in haar stem.

DIANE

Die fusie kwam er aan en... Als we
er iets over zouden zeggen dan...

JUDITH

Wat dan?

Diane schudt schuld bewust haar hoofd. Slaat haar ogen neer.

DIANE

Iedereen was bang voor ontslag.

Judiths schudt haar hoofd in ongeloof.

82 A **INT. ZIEKENHUIS - GANGEN - DAG**

82 A

Judith loopt op hoge poten door de gangen van het ziekenhuis.
Gejaagd, met een missie. Ze is woest.

Ze slaat een hoek om. Dendert een trap op. Binnensmonds
vloekt ze over waar ze is achter gekomen.

Als ze door de glazen deur van het kantoor van Jaap van Hoens-
broeck, Jaap zelf ziet zitten, barst ze bijna van woede.

Net voor haar neus gaat een deur open. Twee broeders komen
lang srennen met een bed tussen hen in. Judith moet zich
tegen de muur aan drukken om ze niet in de weg te lopen.

Het is net die onderbreking die haar even rustig kan maken.
Judith haalt adem. Diep adem. Haar schouders laag, een fake
glimlach. Dan gaat ze er op af.

82 B **INT. ZIEKENHUIS - KAMER JAAP VAN HOENSBROECK - DAG**

82 B

Jaap van Hoensbroeck geeft Judith drie enthousiaste kussen.

JAAP VAN HOENSBROECK

Ik ben (smak) zo blij (smak) om je
even te zien (smak).

Judith laat zich met een stalen fake smile kussen.

JAAP VAN HOENSBROECK

Dan kan ik je nog even persoonlijk
bedanken voor wat jullie... jij -
allemaal hebt gedaan.

JUDITH

Ja. Hoe is het met de fusie?
Allemaal zonder problemen?

Jaap is even van zijn à propos.

JAAP VAN HOENSBROECK

Ja, jazeker. Ja...

Hij gaat zitten en wijst Judith op een stoel.

JAAP VAN HOENSBROECK

Kom je me voorbereiden voor die
zittingen van het hoger beroep?
Of... Kom je voor iets anders.

Jaap glimlacht flirterig. Judith wordt weer zakelijk.

JUDITH

Voor het hoger beroep moeten we de
originele dossiers hebben. Van alle
verdachte sterfgevallen.

JAAP van Hoensbroeck

Oh... Dat. Nou... je hebt bij mijn
weten alles gekregen.

JUDITH

Dat waren uittreksels, toch? We
willen nu de originelen.

Jaap knikt. Hij vindt het prima.

JAAP VAN HOENSBROECK

Okee, goed. Maar dat is toch niet
waar ze mij over willen ondervra-
gen?

JUDITH

Nee, hoor. We verzamelen nu gewoon
alles. Om te dubbel checken. Zeker
nu dokter Kobes is opgenomen.

Jaap is even van zijn stuk door deze opmerking.

JAAP VAN HOENSBROECK

Oh... Ja... Okee...

Hij herstelt zich snel. Hij staat op en loopt naar de deur.

JAAP VAN HOENSBROECK
Ik... ik zorg dat je ze krijgt. Zo
snel mogelijk, maar....

Jaap is opeens wat zorgelijker.

JAAP VAN HOENSBROECK
De tegenpartij heeft ook al kopieën
meegenomen voor eigen onderzoek.

Judith kan een kleine glimlach niet onderdrukken.

83

INT. GEVANGENIS NIEUWERSLUIJ - GEDEELDE CEL - DAG

83

Lucia staat met drie dozen gekopieerde medische dossiers in haar handen in de deuropening van haar nieuwe cel. Hier zit INGRID (50), een stevige vrouw. Ze knikken elkaar stug gedag.

Lucia loopt zwijgend met haar stapel papieren naar het enige lege tafeltje dat in de cel staat. De andere is bezet. Ze zet de papieren neer en kijkt op naar Ingrid.

INGRID
Heb je de hele bibliotheek bij je
of zo?

Lucia knikt. Ze antwoord droog:

LUCIA
Ik zit levenslang. Vandaar.

Ze kijken elkaar aan. Een piepklein lachje om Ingrids mond.

INGRID
Ik ben Ingrid.

LUCIA
Lucia.

Ze steekt haar hand uit. Ingrid neemt de hand aan.

INGRID
De heks.

Lucia schudt Ingrid de hand. Nu een klein lachje bij Lucia.

LUCIA
Nee, de Berk.

Ingrid grinnikt erom en gaat zitten op haar bed. Terwijl ze een sigaret opsteekt, kijkt ze naar Lucia die haar medische dossiers voor zich uitstalt. Ze begint ze op datum te leggen, te sorteren en kleine aantekeningen te maken.

Ingrid bekijkt haar al rokend. Lucia neemt in concentratie en heel precies haar papieren door.

INGRID
Wat doe je eigenlijk?

Lucia kijkt om naar Ingrid.

INGRID
Met die papieren?

LUCIA
M'n advocaat helpen.... Om te
bewijzen dat ik onschuldig ben.

Ingrid kijkt naar Lucia die aantekeningen maakt. Ze glimlacht om de sterke vrouw die zo stellig haar mening geeft.

INGRID
Rook je?

Lucia glimlacht en neemt een sigaret aan, en Ingrid steekt hem op. Ze kijkt even naar Lucia. Schat haar in.

INGRID
Heb je het niet gedaan dan?

LUCIA
Nee.

INGRID
Ze zeggen allemaal van wel.

Lucia haalt haar schouders op.

LUCIA
Ze zeggen wel meer.

Dat moet Ingrid ook wel toegeven. Lucia onderzoekt nu Ingrid.

LUCIA
En jij? Heb jij het gedaan?

Ingrid grinnikt en geeft ruitertlijk toe.

INGRID
Tuurlijk. Maar hij vroeg er ook om.

Lucia schudt glimlachend haar hoofd. Ingrid glimlacht ook en komt naast Lucia zitten.

INGRID
Nou meid, waar zoeken we naar?
Vingerafdrukken? Kogelgaten?

LUCIA
Nee... Naar fouten.

Lucia haalt haar schouders op.

LUCIA

We hebben een paar zittingen om te bewijzen dat er niks klopt van hun verhaal. Als dat lukt...

INGRID

Dan kan je weer naar huis.

LUCIA

Ja.

INGRID

En het begon net gezellig te worden.

Lucia glimlacht om de hartelijke Ingrid en slaat de dossiers open die voor haar liggen.

84

INT. GERECHTSGEBOUW - RECHTSZAAL - DAG

84

De dossiers van Lucia liggen ook voor Lucia op tafel in de beklagenbank van de rechtzaal.

VOORZITTER SPANJER

De zitting is geopend. We gaan over tot het horen van de deskundige.

Voorzitter Spanjer, die we kennen uit de eerste scènes in de rechtzaal zit streng op zijn verhoging in de rechtzaal.

Lucia kijkt achter zich naar Quirijn en Theo Bakker die hem bijstaat. Theo is druk bezig met aantekeningen maken. Quirijn knikt Lucia geruststellend toe.

Johansson zit op haar plek links van de rechters. Niet ver bij haar vandaan, op de voorste rij, zit Judith.

Judith kijkt naar Lucia en volgt haar blik als ze achterom kijkt. Judith ziet dat Lucia naar haar dochter kijkt. Fabienne steekt een duim naar haar moeder op.

Dan kijkt Lucia weer terug naar de rechters. Naar Jaap van Hoensbroeck die in de getuigenbank zit.

Quirijn is gaan staan en knikt naar de rechters.

QUIRIJN

Meneer de voorzitter, mevrouw Johansson, meneer van Hoensbroeck.

VOORZITTER SPANJER

Meneer de raadsman. Gaat uw gang.

Quirijn richt zich op Jaap van Hoensbroeck.

QUIRIJN

Meneer van Hoensbroeck, de heer Espen, die de statistiek gemaakt heeft is hoogleraar Criminologie, geen deskundige statisticus.

JAAP VAN HOENSBROECK

Ehh, ja, maar hij is...

QUIRIJN

(onderbreekt hem)

Begrijp ik het goed dat hij zijn statistiek heeft gebaseerd op de cijfers van het ziekenhuis?

JAAP VAN HOENSBROECK

Dat klopt inderdaad.

QUIRIJN

Meneer van Hoensbroeck, u heeft eerst medicijnen gestudeerd, daarna bent u werkzaam geweest bij de farmaceutische industrie, en u heeft een opleiding tot Master of Business gevolgd?

JAAP VAN HOENSBROECK

Dat is juist.

QUIRIJN

De cijfers over overlijden en personeel die hoogleraar Criminologie Espen gebruikt heeft, zijn onder uw verantwoordelijkheid verstrekt?

JAAP VAN HOENSBROECK

Dat klopt.

QUIRIJN

En dat waren de cijfers van 2001?

JAAP VAN HOENSBROECK

Correct.

QUIRIJN

Kunt u mij ook vertellen hoeveel overlijdensgevallen er in 2000 in uw ziekenhuis hebben plaatsgevonden?

JAAP van Hoensbroeck

In 2000? Dat moet ik opzoeken.

QUIRIJN

Heeft u dat nooit gedaan?

JAAP VAN HOENSBROECK

Van 2000? Nee. Dat niet.

QUIRIJN

En die van het jaar daar voor?

JAAP VAN HOENSBROECK

Nee, nee die ook niet.

Jaap begint een beetje ongemakkelijk te schuiven.

QUIRIJN

Oh... En weet u wel hoeveel verpleegkundigen er in 2000 en het jaar daarvoor in uw ziekenhuis werkten?

JAAP VAN HOENSBROECK

Nee... Dat is niet zomaar te beantwoorden. Honderden. Dat wisselt bovendien ook wel eens.

Judith kijkt naar Lucia, die haar blik niet van Jaap afwendt.

QUIRIJN

Weet u dan tenminste wel hoe laat de avonddienst begint en hoe laat de dagdienst.

JAAP VAN HOENSBROECK

Die tijden... Nee.
(zucht))
Dat is niet mijn gebied...

Quirijn knikt eerst maar schudt dan zijn hoofd.

QUIRIJN

En toch heeft u cijfers aangeleverd die hebben geleid tot statistieken die mijn cliënt verdacht maken.

Quirijn richt zich tot de rechter.

QUIRIJN

De verdediging wil graag aantonen dat deze cijfers alleen gebaseerd zijn op de situatie van 2001 en ook geen helder beeld geven van de hoeveelheid mensen er wanneer en hoe lang er in het ziekenhuis werken of hebben gewerkt.

Quirijn glimlacht met een vileine glimlach naar Jaap.

QUIRIJN

Kunt u mij uitsluitseel geven dat deze cijfers niet ook gelden voor elk ander jaar?

Jaap maakt zijn lippen nat om te antwoorden, maar zit met zijn mond vol tanden. Hij zucht, maar geeft toe.

JAAP VAN HOENSBROECK
Nee... Nee dat kan ik niet.

Voordat Quirijn door kan gaan, staat Johansson grimmig op.

JOHANSSON
Meneer de voorzitter, de statistiek is wat het openbaar ministerie betreft niet meer relevant, en is uit de aanklacht gehaald. De aanklacht blijft onveranderd.

Quirijn is even van zijn stuk. Lucia ook. Zelfs Jaap snapt het even niet meer.

Judith kijkt verbaasd naar Johansson die zakelijk, maar totaal pissig weer gaat zitten.

JUDITH
Maar... Het klopt niet.

Johansson hoort het en kijkt met een ruk naar Judith, met dodelijke blik. Judith kijkt fel terug.

JUDITH
Dan kunnen we toch niet...

VOORZITTER SPANJER
Stilte in de zaal alsублиeft!

Johansson kijkt Judith waarschuwend aan. Judith zwijgt bedremmeld. In het rumoer van de rechtzaal kijkt Judith naar Lucia. Lucia laat het over zich heen komen. Als een vloed.

Judith kijkt naast Johansson, en voelt zich alleen, is verbaasd. Ze neemt fysiek afstand van haar.

85 **INT. GERECHTSGEBOUW - GANGEN - DAG**

85

Die afstand is er ook als Judith door de gangen van het gerechtsgebouw loopt. Het zijn de rustige gangen voor personeel, OM en verdachten.

Voor Judith loopt Johansson met stevige passen. Judith volgt wat langzamer. Bedachtzaam.

Als Judith achter zich kijkt ziet ze hoe Lucia wordt afgevoerd. Judith blijft even staan kijken naar Lucia die in de verte wordt weggeleid.

Achter Judith, verderop in de gang, zien we hoe Johansson zich omdraait. Ze kijkt even naar hoe Judith naar Lucia staat te kijken. Ze draait zich fel om en loopt weg.

Dan zijn we weer dicht bij Judith. Ze heeft Johanssons reactie niet gezien. Ze kijkt alleen maar naar Lucia. Ze schudt haar hoofd. Dan... blauw licht.

86 INT. ZIEKENHUIS - MORTUARIUM - DAG

86

Een blauw tl-licht flitst aan en uit. Een blauw schijnsel hangt in een gang waar we al eerder zijn geweest. Het is de gang naar het mortuarium.

Judith loopt voorzichtig door de blauwe gang. Ze is op weg naar de ruimte waar ze eerder baby Bauke zag.

Ze kijkt naar binnen en ziet dat daar nu iemand anders bezig is. Een co-assistent die dingen in een computer voert.

Judith loopt verder, kijkt in een andere kamer en ziet tot haar opluchting de patholoog anatoom die eerder met Bauke bezig was. Ze stapt er op af.

87 INT. ZIEKENHUIS - KANTOOR PATHOLOOG ANATOOM - DAG

87

De patholoog anatoom die we kennen uit een eerdere scène beëindigd juist een telefoongesprek als Judith binnenkomt.

Hij kijkt haar vragend aan. Ja?

JUDITH

Wij hebben elkaar eerder gezien, toen u die baby heeft onderzocht... baby Bauke. Ik ben van het OM, ik kwam met OvJ Johansson mee....

PATHOLOOG ANATOOM

Ja, ja natuurlijk. Die zaak is afgedaan toch?

JUDITH

Jawel maar... Kunt u... kunt u zich nog herinneren of het hartje van baby Bauke was samengetrokken?

De man antwoordt eerst niet. Judith kijkt om naar de deur.

PATHOLOOG ANATOOM

Ik heb dat in het sectierapport genoteerd. Ik ga ervan uit dat jullie dat hebben?

Judith aarzelt. De patholoog ziet dat ze het niet weet. Hij zoekt iets op in zijn computer. Hij vindt het.

PATHOLOOG ANATOOM

Ja, hier... Het hartje was in rust.

JUDITH

In rust? Niet verkramp?

PATHOLOOG ANATOOM

Nee. Rust.

Judith kijkt hem verbaasd aan. Probeert normaal te klinken.

JUDITH
 Maar... dat klopt dan toch niet met
 een digoxinevergiftiging?

PATHOLOOG ANATOOM
 Nee. Daarom is er ook een nieuw
 onderzoek aangevraagd.

Judith kijkt hem onderzoekend aan.

JUDITH
 Door wie dan?

De patholoog anatoom kijkt in zijn computer.

PATHOLOOG ANATOOM
 Door jullie. Door mevrouw Johansson
 zelf. Dat is een paar dagen terug
 naar Straatsburg gegaan.

Hij kijkt haar opeens bevreemd aan.

PATHOLOOG ANATOOM
 Hebben jullie die uitslag nog niet
 binnen gekregen?

Judith schudt bijna onmerkbaar haar hoofd. Loopt onhandig het
 kantoortje uit.

88 **INT. OPENBAAR MINISTERIE - GANGEN - DAG**

88

Met snelle passen loopt Judith door de gangen van het Open-
 baar Ministerie. Ze is op weg naar haar kamer.

Als ze een hoek omslaat ziet ze Johansson en Antoinette staan
 praten in de gang. Alleen Antoinette ziet haar aankomen.
 Judith gaat gauw haar kamer binnen.

89 **INT. OPENBAAR MINISTERIE - KANTOOR JUDITH & ANTOINETTE -
 DAG**

89

Judith zoekt in de archiefmappen waarop 'Lucia' staat. Een
 hele kast vol. Antoinette komt binnen.

ANTOINETTE
 Hai hai. Waar was je nou opeens?

Judith zoekt zonder op te kijken de mappen door.

JUDITH
 Is er post uit Straatsburg?

ANTOINETTE
 Straatsburg?

JUDITH

Johansson heeft een bloedmonster
naar een onafhankelijk lab gestuurd
voor een nieuwe digoxine test.
...Waarom wist ik dat niet?

ANTOINETTE

Ben je daar nog steeds mee bezig?

Antoinette kijkt haar onderzoekend aan. Judith is eerlijk.

JUDITH

Hoe meer ik zoek, hoe meer ik er
achter kom dat er niks klopt.

Ze loopt naar Antoinette toe. Kijkt haar wanhopig aan.

JUDITH

Is er iets gekomen uit Straatsburg?

ANTOINETTE

Vraag het haar zelf.

Antoinette zegt het strak zonder emotie. Judith zucht even
den draait zich dan om naar het kantoor van Johansson.

ANTOINETTE

(geïrriteerd)

Denk je dat het toeval is dat jij
het niet weet. Ze vertrouwt je niet
meer.

JUDITH

Er zit iemand onschuldig vast.

ANTOINETTE

Als je zo doorgaat, gooit ze je er
uit. Wil je dat?

JOHANSSON (O.S.)

Dames...

Johansson zwaait opeens de deur open. Ze kijkt naar de twee
vrouwen die fel tegenover elkaar staan. (Wat is hier gaande?)

Antoinette kijkt belangstellend naar Judith. Nou... wat ga je
doen? vragen haar ogen, maar Judith verkeert in grote twij-
fel.

Johansson weet niet wat ze er van moet denken en gaat over
tot de orde van de dag en wijst op haar kamer.

JOHANSSON

Ik ga lunchen. Sluit jij mijn kamer
even af.

Ze verdwijnt. Antoinette pakt een sleutel uit een bakje op
haar bureau en loopt naar de deur.

ANTOINETTE

Leuk dat je nog even blijft.

Judith staat heel even in dubio. Haar hersens werken op volle kracht. Heel even doet ze haar ogen dicht... Dan gaat ze achter Johansson aan.

90

EXT. OPENBAAR MINISTERIE - DAG

90

Judith rent de straat voor het openbaar ministerie op. Ze kijkt links en rechts. In de verte loopt Johansson.

JUDITH

Mevrouw Johansson, mevrouw
Johansson!

Johansson kijkt verbaasd naar Judith die haar heeft gevolgd. Judith hijgt lichtjes terwijl ze meeloopt.

JUDITH

Dat hartje was in rust.

JOHANSSON

Wat?

JUDITH

Van baby Bauke, ik was vanochtend
in het ziekenhuis en de patholoog
anatom bevestigt dat het hartje in
rust was.

Johansson houdt stil op straat. Ze kijkt Judith scherp aan.

JOHANSSON

Heb je dat net vanochtend onder-
zocht?

JUDITH

Dat betekent dat de digoxine
vergiftiging niet klopt.

JOHANSSON

Had jij soms liever advocaat willen
worden?

Het is even gevaarlijk stil. Judith haalt adem. Ze weet dat ze zich op gevaarlijk terrein bevindt.

JUDITH

Al die moorden waar wij haar van
beschuldigen zijn op stervenden
bejaarde en doodzieke kinderen waar
ze toevallig bij in de buurt stond.
De helft van de tijd was ze niet
eens in het ziekenhuis.

JOHANSSON

Ben jij soms vergeten voor wie je werkt?

Judith kijkt Johansson strak aan.

JUDITH

Is die test uit Straatsburg er al?

Johansson is even stil. Likt haar lippen voorzichtig. Dan is ze is opeens scherp. Direct. Spreekt bijna staccato.

JOHANSSON

We hebben hier te maken met een gevaarlijke seriemoordenares. Het is onze plicht de maatschappij, de zwakkeren en hulpbehoevenden onder ons tegen haar te beschermen! Hoe blind kan je zijn?

Judith houdt haar hoofd koel.

JUDITH

Die andere moorden zijn als schakelbewijs aan de digoxinemoord gekoppeld. Als die test negatief terugkomt dan..

JOHANSSON

(fel)

Die digoxine is allang afgehandeld.

JUDITH

Maar... Die test dan? Die heeft u zelf gevraagd...

JOHANSSON

Die test is niet meer belangrijk. Die zeggen toch allemaal wat anders. Wij kijken naar het hele plaatje. Een leugenaar, een hoer, woedend vanwege haar jeugd. Overal waar zij is geweest, alles wat iedereen over haar getuigt. Zij is een psychopaat, mevrouw Jansen. Of denk je dat wij met zijn allen gek zijn? Behalve jij? Denk je dat nou echt?

Judith heeft de tirade met open mond gehoord. Dan knikt ze.

JUDITH

Zij heeft het niet gedaan. Die statistiek. Die moorden. Niks klopt. Wij hebben het fout, we hebben ons vergist. Ze is onschuldig.

Johansson kijkt haar strak en ijzig aan.

JUDITH

Oh ja... ik overspannen?

Henk Bos knikt terwijl hij samen met Judith het mediacircus bekijkt. De auto van Lucia komt aan. Alle journalisten vliegen op de auto af. Er wordt op de ramen gebonkt. Mensen roepen haar naam. Veel geflits.

Judith en Henk Bos staan er samen naar te kijken, hoe de media uit zijn dak gaat.

JUDITH

Ik heb eigenlijk het gevoel dat ik de enige ben die niet overspannen is...

Henk kijkt even naar haar. Neemt haar in zich op. Knikt kort.

HENK BOS

Ik zie je binnen.

Hij loopt naar het gebouw. Judith blijft nog even staan. Dan loopt ze achter Henk Bos aan.

94 **INT. GERECHTSGEBOUW - GANGEN - DAG**

94

Judith loopt door de gangen van het gerechtsgebouw. Ze loopt automatisch op de deur af waar de parketsecretaris en Officier van Justitie normaal gesproken naar binnen gaan.

Als ze de gang in draait ziet ze twee parketpolitie mensen zien staan. Ze houdt in als ze achter de politie Antoinette ziet aan komen. Achter Antoinette Johansson, in haar toga.

Judith houdt stil in de gang. Drukt zich zelfs tegen de muur zodat de twee haar niet zien. Dan draait ze zich om en loopt ze snel naar de deur van de publieke tribune.

95 **INT. GERECHTSGEBOUW - RECHTZAAL PUBLIEKE TRIBUNE - DAG**

95

Judith stapt de publieke tribune op. Ze ziet dat de tribune al goed gevuld is. Ze ziet Fabienne, Peter en zelfs Diane die naar haar knikt. Ook in de rechtzaal zit iedereen bijna op z'n plek. Het gaat bijna beginnen. Judith zoekt een plekje.

Lucia wordt binnengeleid tussen twee bewakers. Judith ziet haar diep adem halen. De mensen in de rechtzaal staren haar vol afschuw aan.

Camera's staan in alle hoeken opgesteld. Even weigeren Lucia's benen dienst. Ze grijpt zich vast aan een parketpolitie man. Het kost haar moeite om niet over de kabels te struikelen.

Judith ziet dat de deur waar ze verkeerd naar binnen ging open gaat. In de kamer achter de deur vangt ze een glimp op van OvJ Ernestine Johansson en Antoinette.

Een bode geeft een papiertje aan Johansson. Een andere bode stapt naar voren.

BODE
Het gerechtshof!

Iedereen gaat staan. Als iedereen weer gaat zitten zijn we bij Lucia in de beklaagdenbank. Achter haar zitten Quirijn en Theo Bakker. Quirijn staat op. Hij knikt naar Lucia met een geruststellende blik.

Lucia haalt diep adem...

96

INT. GERECHTSGEBOUW - RECHTZAAL - DAG - LATER

96

...En ze blaast pas uit als we een stuk vooruit gesprongen zijn in de tijd. We zijn dicht bij Lucia terwijl Quirijn aan het woord is. Ze kijkt hoopvol naar hem op terwijl hij praat.

QUIRIJN
Een feit is ook dat niet één getuige heeft waargenomen dat door toedoen of nalaten van Lucia de Berk een patiënt is overleden of moest worden gereanimeerd. Niemand heeft gezien, noch is daar enig bewijs voor, dat Lucia de Berk een overdosis medicatie heeft toegediend aan een patiënt of dat zij andere handelingen heeft verricht die de dood tot gevolg kunnen hebben.

Lucia kijkt achter zich. Op de tribune zit haar familie. Ze knikken ook hoopvol bij het horen van de woorden van Quirijn.

Lucia glimlacht zelfs naar haar dochter als hun ogen elkaar raken. Bij het gezicht van Judith, kijkt ze weer terug de zaal in. Judith voelde Lucia's blik.

In de zaal praat Quirijn door. Geïnspireerd en krachtig.

QUIRIJN
Het onderzoek heeft evenmin geresulteerd in andere ondubbelzinnige aanwijzingen voor zo'n oorzakelijk verband. Er zijn bijvoorbeeld geen vingerafdrukken van Lucia de Berk aangetroffen op een medicijnstrip of op een fles met vloeibare medicatie, waardoor een relatie tussen haar en een onbevoegd gegeven medicijn kan worden gelegd. Iedere aanwijzing voor een direct verband tussen de ten laste gelegde levensdelicten en Lucia de Berk ontbreekt.

Op de tribune knikt Judith mee met het verhaal van Quirijn.

QUIRIJN

Lucia had te maken met dood- en doodzieke patiënten met een zeer slechte levenverwachting. Deze mensen lagen in een ziekenhuis. En hoe onverteerbaar dat ook is: daar gaan soms mensen dood.

Hij pauzeert een moment.

QUIRIJN

Tegenover het beeld van de locomotief van het schakelbewijs willen wij het beeld van een kaartenhuis plaatsen.

Quirijn richt zich nu rechtstreeks tot Johansson van het OM.

QUIRIJN

De bewijsconstructie van het OM zien wij als zo'n bouwwerk. Als afstand genomen wordt van de suggestie, dan stort het kaartenhuis in elkaar. Wanneer alleen de feiten tellen, dan zal Lucia de Berk van alle ten laste gelegde levensdelicten worden vrijgesproken.

Quirijn knikt naar de voorzitter. Dan draait hij zich om en knikt hij naar Lucia die naar hem kijkt. Heel even komt er een hoopvolle glimlach op haar gezicht.

Dan klinkt in audio de zakelijke stem van de rechter.

VOORZITTER DRESDEN (V.O.)

Het gerechtshof veroordeeld u voor 7 moorden en 3 pogingen tot moord. Tot een levenslange gevangenisstraf en tot TBS met dwangverpleging.

LUCIA (V.O.)

Nee!!!! Nee!!

CUT TO:

97

INT. GERECHTSGEBOUW - RECHTSZAAL - DAG

97

We zijn midden in de actie. Lucia wordt meegenomen door twee leden van de parketpolitie. Ze kijkt smekend op naar de voorzitter van het gerechtshof.

LUCIA

Maar ik heb het niet gedaan. Ik heb het niet gedaan.

Ze wordt toch meegenomen. In paniek kijkt Lucia om naar de publieke tribune. Ze ziet haar dochter, haar vriend.

Haar ogen blijven hangen op de jonge vrouw die de zaak geëmotioneerd heeft gevolgd. Op Judith.

LUCIA

Ik heb het niet gedaan.

Hun ogen grijpen in elkaar. Een lange directe blik die Judith duidelijk raakt. Dan wordt Lucia de rechtzaal uit getrokken en slaan de deuren hard dicht.

We blijven achter bij Judith op de tribune. Ze staart voor zich uit. Aangeslagen door de uitspraak.

Judith is er kapot van. Ze pakt haar telefoon. Houdt hem stevig vast. Knijpt er in. Over het beeld klink het overgaan van een mobiele telefoon. Een kiestoon. Tuut. Tuut.

98

INT. GEVANGENIS NIEUWERSLUIS - ADVOCATEN RUIMTE - DAG

98

Lucia zit in de advocaten ruimte van de gevangenis. Het is een scène die we al eerder hebben gezien. Een scène waarin Lucia haar twijfels uitte. Quirijn zit tegenover haar.

Het is het eind van het gesprek. Het gesprek dat we kennen. Lucia kijkt Quirijn met lege en verdrietige ogen aan.

Quirijn ziet een van de bewakers op zijn horloge tikken. Hij richt zich op Lucia.

QUIRIJN

Je bent onschuldig. Vergeet het niet. Je bent onschuldig.

Lucia knikt. Probeert zich op te laden door zijn woorden.

LUCIA

Ik ben onschuldig.

Quirijn knikt beslist, maar ziet de twijfel in Lucia's ogen. Net als hij iets wil gaan zeggen, gaat zijn telefoon weer.

Quirijn kijkt naar zijn display. Een geblokkeerd nummer. Hij twijfelt even, maar neemt dan toch op.

QUIRIJN

Quirijn Herzberg.

Niemand antwoord aan de andere kant.

99

EXT. STRAATHOEK - DAG

99

Judith staat op een straathoek te telefoneren.

QUIRIJN

(door de telefoon)

Hallo? Hallo, met wie spreek ik?

Judith staat op het punt iets te zeggen, maar haar stem weigert. Geëmotioneerd hangt ze de telefoon op.

Met tranen in haar ogen hapt ze naar adem. Zoekt houvast aan een muur. Dan vermant ze zich. Ze drukt nogmaalt het nummer van Quirijn en belt voor de derde keer.

Weer neemt hij op.

JUDITH
Ik kan misschien aan nieuwe informatie komen.

CUT TO:

100 **EXT. KANTOOR QUIRIJN - AVOND**

100

Het is avond. Judith staat schichtig voor het kantoor van Quirijn. Ze kijkt ongemakkelijk om zich heen. Bang dat ze gezien wordt.

Een deur gaat open. Quirijn staat in de deuropening. Judith staat schichtig voor hem. Hij wenkt haar met een vriendelijke glimlach het huis in.

101 **INT. KANTOOR QUIRIJN - AVOND**

101

Judith zit op de bank in het kantoor van Quirijn. Ze kijkt rond. Design en hard werk. Misschien wel het kantoor dat zij ooit zou willen hebben.

Quirijn komt binnen met twee koppen koffie.

QUIRIJN
Wat je zei aan de telefoon... Is dat waar? Heb je iets nieuws?

Judith knikt terwijl ze een kop koffie aanneemt.

JUDITH
Er is een onafhankelijke digoxine-test in Straatsburg gedaan. De uitslag ligt waarschijnlijk nu bij het OM.

Quirijn moet even inschatten hoe hij dit moet lezen.

JUDITH
Als die aantoon dat baby Bauke een natuurlijke dood gestorven is, niet vermoord is, stort de hele zaak in elkaar.

QUIRIJN
En als die test het wel aantoon?

Judith schudt haar hoofd. Ze probeert te glimlachen.

JUDITH
Geloof je dat?

QUIRIJN
Nee.

JUDITH
Waarom denk je dat hij niet ge-
bruikt is?

Quirijn glimlacht treurig en zucht.

QUIRIJN
Nieuw bewijs...
(beat)
Ik weet niet of Lucia nog een te-
leurstelling aankan.

Het is even stil tussen de twee.

JUDITH
Ik heb zoveel gedaan om haar in de
gevangenis te krijgen.

Judith valt stil. Ze weet niet goed wat ze verder moet
zeggen. Quirijn ziet de wanhoop in Judiths ogen.

Hij geeft toe.

QUIRIJN
Als jij het hebt, leg ik het voor
aan de hoge raad.

JUDITH
Cassatie?

QUIRIJN
Ja.

JUDITH
En naar de pers?

QUIRIJN
Nee. Die hebben Lucia al een keer
kapot gemaakt, dat kunnen we haar
niet nog een keer aan doen.

Judith zucht verongelijkt, maar snapt het wel. Ze zuigt haar
longen vol en blaast langzaam uit.

Judith loopt zogenaamd bellend door de draaideur van het OM.
Mensen lopen langs haar. Dezelfde mensen die haar vroeger
groetten, negeren haar nu. Ze zoekt haar weg door het gebouw.

Judith staat nog maar net in de kamer, of Antoinette komt binnen. Bevreemd kijkt ze Judith aan.

ANTOINETTE

Hee... Waar was je nou beneden?

JUDITH

Ik dacht: ik loop je tegemoet...

Judith loopt naar haar toe en omhelst haar. Smak, smak, smak.

Antoinette laat zich wat verbouwereerd kussen door Judith die net doet alsof alles helemaal in orde en vrolijk is.

ANTOINETTE

Volgens mij mag je hier niet meer komen...

JUDITH

Een kamer voor je alleen!? Joh! Doe jij nu de dossiers van Lucia?

Antoinette vertrouwt het duidelijk niet.

ANTOINETTE

Mag ik je tas zien?

JUDITH

Mijn tas?

ANTOINETTE

Judith...

Antoinette kijkt haar strak aan.

Judith lacht het weg en geeft haar de tas. Antoinette zet die neer op haar bureau en kijkt erin. Ze zoekt er even in, maar vindt niets. Onzeker kijkt ze Judith aan.

ANTOINETTE

Wat kwam je eigenlijk doen?

Judith neemt haar tas weer terug.

JUDITH

Je bedanken... voor de fijne samenwerking.

Ze omhelst Antoinette die duidelijk niet weet wat ze daarmee moet en legt onopvallend de sleutel van Johansson terug in het bakje op Antoinette's bureau. Een glimlach op haar gezicht.

Lucia komt de bezoekersruimte in. Haar gezicht staat strak en gespannen. Ze kijkt rond. Ziet in een flits Ingrid die haar kinderen begroet, kijkt verder rond en ziet dan degene die ze zoekt. Aan een tafeltje zit, duidelijk weinig op haar gemak, Judith. Lucia's gezicht verstrakt nog wat meer. Ze loopt erheen. Judith staat op, en steekt haar hand uit. Lucia kijkt haar woedend aan.

LUCIA
Wat moet jij hier?

Judith is uit het veld geslagen. Komt niet uit haar woorden.

JUDITH
Mevrouw de Berk... ik kwam... ik wil...

LUCIA
(bitter)
Is er iemand overleden en kom je weer eens kijken hoe ik erop zal reageren?

Judith kijkt gegeneerd. Ingrid, een paar tafeltjes verder, kijkt licht ongerust naar wat er gebeurt bij Lucia.

Judith gaat weer gaat zitten en schuift de envelop met de uitslag van de digoxinetest naar Lucia toe.

JUDITH
(plompverloren)
Ik heb hier het bewijs dat u onschuldig bent.

Lucia kijkt haar perplex aan. Haar stem trilt van drift.

LUCIA
Oh, je kwam me hoop geven? Na al die tijd? Nou, dan kom je wel te laat.

Judith zwijgt.

LUCIA
Of ben je vergeten hoe lang ik hier al zit. Bijna vier jaar.

Haar ogen zijn vol ingehouden woede.

LUCIA
Een zesde van jouw leven, schat ik. (...) Dat is lang hoor. Dan heb je heel veel tijd om na te denken. Over waarom ik hier zit. En waarom ik hier waarschijnlijk wel nooit meer uit zal komen.

Judith kijkt naar de envelop, dan weer naar Lucia.

LUCIA

Zonder Peet en mijn dochter was ik er allang niet meer geweest. Zij weten dat ik onschuldig ben.

Ze haalt adem.

LUCIA

Maar dat gaat me niet redden. Ik heb de beste advocaat, een schat van een man, maar het gaat ons niet lukken.

Ze probeert haar emoties eronder te houden. Kijkt naar Judith, met haar mooie gave gezicht, de grote bruine ogen.

LUCIA

En ik denk niet dat jij, met je mooie gezichtje en je goed betaalde baan, je kunt voorstellen wat het is als je de schijn tegen je hebt.

Judith wil iets tegenwerpen maar Lucia is niet te stuiten. Alle opgekropte woede van jaren komt eruit.

LUCIA

Het is nooit goed: als je rechtop zit ben je te zelfverzekerd en als je in elkaar gedoken zit heb je iets te verbergen, als je een rokje aantrekt ben je een hoer, als je je netjes kleedt ben je verdacht... Als je stil bent stoppen ze je in de isoleer maar als je teveel zegt ook... Wat je ook doet, of wat je ook zegt, het maakt niet uit, je legt het af... altijd....

Ze stopt, wil opstaan om weg te lopen.

JUDITH

(zacht)

Ik denk dat ik dat wel begrijp.

LUCIA

Flikker toch op.

Kijkt Judith aan.

LUCIA

Ik weet niet wat je hier komt doen, maar ik kan niet veel meer hebben. Echt niet. Als je hier komt om je geweten te sussen...

Judith buigt zich naar voren. Kijkt Lucia smekend aan.

JUDITH

Lucia... Mevrouw de Berk, alsje-
blijft.

Ze haalt de uitslag uit de envelop en schuift die naar Lucia toe.

JUDITH

Het rapport van een Frans laborato-
rium. Hier staat dat baby Bauke is
gestorven aan een aangeboren, meer-
voudige hartafwijking, vocht in de
longen, en een bijkomende infectie.

Lucia's kijkt Judith aan, kijkt dan naar het rapport. Haar
ogen schieten over de regels. Staat dat daar echt?

JUDITH

Een natuurlijke dood. Geen moord.

Lucia leest het rapport nog eens, kan het niet geloven.

JUDITH

Je advocaat gaat het voorleggen aan
de hoge raad.

Judith kijkt Lucia strak aan.

JUDITH

Ik weet dat je onschuldig bent. Het
spijt me zo... Van alles.

Lucia onderdrukt haar tranen. Ze moet even gaan zitten. Ju-
dith ziet hoe Lucia tegen haar tranen vecht. Zelf moet ze ook
haar best doen om niet te huilen. De twee zitten knokkend
tegen hun emotie tegenover elkaar. Judith knikt. Lucia ook.

110 **INT. GEVANGENIS NIEUWERSLUIJ - GANGEN - DAG** 110

Met een hele kleine glimlach op haar gezicht loopt Lucia
terug naar haar cel. Het lijkt wel of ze zweeft.

Opeens is de hoop teruggekeerd in haar ogen. Het vuur. Ter-
wijl ze loopt door de gangen gaan we terug in de tijd.

111 **EXT. BUITENLAND - PARKEERPLAATS MOTEL - DAG** 111

Het is een stralende dag. Lucia speelt met haar broers en
zussen op de parkeerplaats van het motel.

Ze rent achter ze aan, jaagt ze op, geniet van het spel. Ze
tilt haar kleine broertjes op en draait ze rond en rond.

Op de achtergrond pakt haar moeder de auto in. Heel even
houdt Lucia haar spel in als ze de eigenaar van het motel
ziet. Hij loopt op haar moeder af en praat met haar.

Lucia staart er naar. Houdt op met spelen.

BROERTJE
Lucia... Wat is er?

LUCIA
Niks... Alles komt zo weer goed.

Ze pakt hem weer op en draait hem stralend rond.

LUCIA
Alles komt weer goed.

Door het spel op de parkeerplaats klinkt opeens een huilende baby. Het geluid trekt ons mee naar het heden.

112 **INT. GEVANGENIS NIEUWERSLUIJ - WERKZAAL - DAG**

112

Maart 2006 Lucia zit met de andere gevangenen in de werkplaats waar ze Sorbo-borstels in elkaar zetten. Een van de gevangenen, een EX-JUNKIE heeft een baby op haar arm. Ze huilt.

Ingrid en Lucia zitten vertederd naar het kind te kijken.

INGRID
Ik moet er niet meer aan denken.

Lucia grinnikt.

INGRID
Dat ze zo klein zijn bedoel ik. Het wordt pas leuk als ze een beetje praten.

LUCIA
En je dan de hele dag om kleedgeld vragen.

Ingrid grinnikt ook.

INGRID
Ja, dat is dan ook wel weer waar.

Ze zitten even stilletjes te kijken naar de huilende baby. De moeder met baby wiegt haar kindje, maar niks helpt.

INGRID
Wanneer hoor je het?

LUCIA
Morgen. (...) Ik probeer er niet op te rekenen.

INGRID
Jawel joh. Jij staat zo buiten.

Ze zegt het joviaal en vriendschappelijk. Lucia glimlacht.

LUCIA

Weet je wat gek is... Als ze zeggen
dat ik weg mag. Dan...

(zucht)

Ik denk gewoon dat ik jullie heel
erg zal gaan missen.

Ingrid is even geëmotioneerd door Lucia's woorden, probeert
toch vrolijk te klinken.

INGRID

Nee joh.

Ze haalt even diep adem, glimlacht naar Lucia die haar tranen
probeert te bedwingen.

INGRID

Met al die huilende kinderen hier
zeker.

Ze wenkt naar de moeder met het kind die dicht bij Lucia en
Ingrid staat. De moeder komt bij Lucia zitten.

MOEDER

Lucia... Wil jij alsjeblieft weer
even?

LUCIA

Natuurlijk lieverd.

Lucia neemt de baby over en staat op. Ze loopt heel eventjes
met haar rond en krijgt de baby meteen stil.

Ze ziet hoe alle vrouwen in de werkruimte vertederd naar haar
kijken. Ze trekt een boze glimlach.

LUCIA

Jahaa... Ik weet wel hoe ik een
baby het zwijgen op leg.

Heel even is het stil. Dan proest Ingrid het uit van de lach.
Na een seconde heeft iedereen de slappe lach.

Het lachen gaat bij Lucia over in huilen. De tranen rollen
over haar wangen terwijl ze het kindje wiegt. Ingrid, de
moeder, de andere gevangenen aaien haar rug. Steunen haar.

INGRID

Nog eventjes... Dan is het voorbij.

LUCIA

Ja, nog eventjes.

Lucia knikt geëmotioneerd. Ze wiegt de baby in haar armen.
Een hoopvolle glimlach op haar gezicht.

113 **EXT. - PALEIS VAN JUSTITIE - DAG**

113

Judith staat samen met Theo Bakker zenuwachtig te wachten bij het paleis van justitie.

JUDITH
Wat denk je?

THEO BAKKER
Wat er ook gebeurt, we bellen de krant.

JUDITH
Ja...

Ze knikt wrang. De deur van het gebouw gaat open. Quirijn komt naar buiten. Zijn schouders hangen.

QUIRIJN
Ze hebben het niet toegelaten.

Hij kan zijn eigen woorden bijna niet geloven. Judith en Theo kunnen het ook niet geloven.

QUIRIJN
Die test is vier dagen na de uitspraak aangekomen in Nederland. Daarom is er geen fout gemaakt. Omdat ze hem voor de uitspraak nooit gezien hebben.

JUDITH
Maar die digoxine is waarop Lucia is veroordeeld. **Al die andere zogenaamde moorden zijn daar aan gehangen als kettingsbewijs!**

QUIRIJN
Maar daar kijken ze niet naar bij cassatie. Ze kijken of de rechterlijke procedures goed gevolgd zijn en er is geen juridische fout.

Hij wrijft zich zorgelijk in zijn gezicht.

QUIRIJN
Er is geen juridische fout.

THEO BAKKER
Niet te geloven.

Theo zucht emotioneel, Judith schudt haar hoofd.

JUDITH
We moeten naar de krant. We moeten nu naar de krant.

QUIRIJN

(fel)
En dan?

Quirijn gooit zijn aktetas fel op de grond. Knalt uit elkaar.

QUIRIJN

Zodat iedereen weer alles uit de
kast kan halen over Lucia?

Hij schopt wild tegen zijn wegfladderende papieren.

QUIRIJN

En weer het hele circus over haar
heen? Dat redt ze niet! Er moet
iets anders zijn.

Hij laat zijn schouders verslagen hangen.

QUIRIJN

Dat moet.

Judith schudt haar hoofd en kijkt naar hoe Quirijn tegen zijn
tranen vecht. Hij haalt diep adem. Heel diep en...

114

INT. GEVANGENIS NIEUWERSLUIJ - ADVOCATEN RUIMTE - DAG

114

...Hij ademt pas uit als hij tegenover Lucia zit. Lucia kijkt
Quirijn met holle ogen aan. Ze zit in de advocatenruimte en
schudt langzaam haar hoofd. Quirijn doet positief.

QUIRIJN

We verzinnen wat anders.

Lucia schudt haar hoofd.

QUIRIJN

Jawel. Iets anders.

Hij pakt Lucia's hand. Lucia kijkt op haar hem. Lege ogen.

LUCIA

Ik weet niet of ik nog verder wil.

QUIRIJN

We zetten door, we zoeken nieuwe
ingangen.

Lucia glimlacht door haar emoties heen en schudt haar hoofd.

LUCIA

Je zei zelf dat dit de laatste
mogelijkheid was.

QUIRIJN

Maar we moet verder Lucia. Misschien maken we een kans bij de CEAS commissie voor afgesloten zaken. Je moet volhouden. Je moet.

Lucia blijft haar hoofd schudden. Onderdrukt haar emotie.

LUCIA

Ik kan niet meer...

Quirijn pakt haar hand stevig vast.

QUIRIJN

Voor je dochter. Voor je man! Er kan nog zoveel gebeuren.

Lucia krijgt haar emoties onder controle, maar antwoordt niet.

QUIRIJN

Beloof het me.

Geen reactie van Lucia. Quirijn pakt haar hand steviger vast.

QUIRIJN

Lucia.

Er wordt op de deur geklopt en het gezicht van een bewaakster verschijnt.

BEWAAKSTER

Het is tijd.

Quirijn richt zich weer bezorgd op Lucia.

QUIRIJN

Beloof het me.

Lucia zegt niks terwijl de twee bewaaksters de ruimte in stappen en wachten tot ze opstaat.

QUIRIJN

Lucia?

BEWAAKSTERS

Het is tijd.

De bewaaksters helpen Lucia omhoog, maar Quirijn houdt vast.

BEWAAKSTER

Meneer, alstublieft.

QUIRIJN

Lucia.

Hij weigert haar hand los te laten. De bewaaksters trekken aan Lucia en ze valt in hun armen.

QUIRIJN

Lucia.

Lucia laat zich wegleiden. Ze lijkt niet meer na te denken, haar ogen turen leeg in de verte. Niet te bereiken voor niemand, ook niet voor Quirijn.

QUIRIJN

Lucia... Alsjeblieft.

Maar ze wordt door de bewakers al mee naar de deur genomen. Ze verdwijnt terwijl Quirijn haar wanhopig nakijkt. Verslagen staat hij in de kille advocatenkamer.

114 A **INT. GEVANGENIS NIEUWERSLUIJ - WERKZAAL - DAG**

114 A

Met diezelfde lege blik zit Lucia in de werkruimte. Alleen, midden aan de tafel. Ze beweegt niet en staart voor zich uit.

Om haar heen gaat de wereld door, maar bij Lucia staat alles stil. Ze staart stoïcijns voor zich uit met haar lege blik.

Het lijkt haast wel alsof de dagen om haar heen verstrijken. De wereld versnelt terwijl zij stil staat. Wasborstels veranderen in wasknijpers, wasknijpers in plastic bakjes.

En Lucia zit maar voor zich uit te kijken. Er komt een bewaakster naast haar staan.

BEWAAKSTER

Lucia?

Lucia reageert niet.

BEWAAKSTER

Lucia...

De bewaakster trekt aan Lucia, maar ze reageert niet. De bewaakster trekt nog een keer, nog een keer.

We gaan op haar in en in. We komen heel dichtbij. Dan wordt Lucia geërgerd meegesleept door twee bewaaksters. KLAP!

115 **INT. GEVANGENIS NIEUWESLUIJ - OBSERVATIE CEL - DAG**

115

Met eenzelfde klap wordt Lucia op de grond gesmeten in een kille observatie cel.

De bewaakster knipt het licht aan. Fel en hard. Altijd aan. Dan gooit ze de deur dicht. KNAL! Lucia is alleen.

Ze bibbert en staat op, maar laat nog steeds geen emotie toe.

Dan hapt ze opeens naar adem. Als een goudvis. Keer op keer, hyperventilerend alsof ze geen adem meer kan krijgen.

Haar handen grijpen naar de muur alsof ze zich er aan zou kunnen vasthouden. Dan zakt Lucia door haar knieën en...Smak!

Ze knalt plat op de kille grond van de cel. Ze hapt adem, haar ogen wijd open, haar gezicht trilt, haar lichaam schokt.

Als het raampje van de cel opengaat, schieten Lucia's ogen in paniek naar het gat. Ze opent haar mond om te schreeuwen, maar het lukt niet. Ook haar lichaam komt niet in beweging.

Lucia kijkt recht in het gezicht van een bewaakster aan de andere kant van het raampje. Ze ziet Lucia liggen en kijkt alleen maar. Een afkeurende blik in haar ogen. Lucia probeert haar hand uit te strekken voor hulp. De bewaakster negeert het. Ze slaat het luik met een klap dicht. KLAP!

TAK! We zijn weer extreem dicht bij Lucia. De klap komt hard aan. Haar ogen tollen rond, haar hoofd stuipt, haar mond hapt naar adem. We komen heel dichtbij. Haar ogen staan wijd open.

We verdwijnen in haar ogen.

116

EXT. BUITENLAND - PARKEERPLAATS MOTEL - NAMIDDAG

116

De jonge Lucia helpt haar broertjes en haar zus de auto in die voor het motel klaar staat om weg te rijden. Ze geeft ze een boekje, een pop, wat lekkers.

Als de kinderen zitten slaat ze de achterdeur dicht en wil ze zelf in stappen.

MOEDER

Lucia...

Haar moeder roept haar aan en Lucia laat de deur van de auto nog even dicht. Haar moeder praat met haar over de auto heen.

MOEDER

Ik heb met John gepraat...

Lucia schiet haar ogen naar de eigenaar van het motel die verderop staat.

MOEDER

Hij heeft een huis voor ons. Met alles... We kunnen er zo in. Een tuin voor de kinderen, een school dichtbij.

Lucia blijft naar de man kijken. Ze voelt dat er iets mis is, maar haar moeder glimlacht. John ook. Hij knikt naar haar.

MOEDER

Ik... Ik heb afgesproken dat jij hier blijft. ... om te helpen.

Lucia is even van haar stuk van wat ze hoort. Haar moeder haalt verontschuldigend haar schouders op.

MOEDER

Het is voor de kleintjes. Dan
hoeven we niet meer terug.

Lucia staat met hangende schouders naast de auto. Haar hand
laat de deur van de auto los.

Haar moeder drukt een traan weg en stapt in de auto. Als de
auto van haar moeder weggrijdt, staat Lucia alleen.

De eigenaar van het motel komt haar kant op. Hij glimlacht.

EIGENAAR

Come on dear, I've got a room for
you.

Lucia ziet de auto van haar moeder in de verte verdwijnen.
Dan wordt alles zwart.

PETER (O.S.)

Ze is dood. Ik weet het zeker. Ik
weet het godverdomme zeker!

117 **INT. KANTOOR QUIRIJN - AVOND**

117

Judith kijkt met wallen onder haar ogen en een uitgeputte
blik naar Peter die opgefokt in Quirijs kantoor loopt.

FABIËNNE

Ze dat nou niet. Zeg dat nou
alsjeblieft niet.

Fabiënne zit in een hoekje van de bank. Ze huilt.

PETER

Waar is ze dan? Nou! Waar!

Peter richt zich fel op Judith die in de hoek het kantoor van
Quirijn staat. Judith schrikt er van. Quirijn komt er tussen.

QUIRIJN

Peter, alsjeblieft. Ze is niet
dood. Dat kan gewoon niet. Ze
hebben haar verplaatst.

PETER

Maar waar naar toe dan? Niemand wil
ons iets zeggen

Quirijn schudt zijn hoofd.

QUIRIJN

Ik ben er mee bezig.

Hij zakt neer in zijn bureaustoel. Het is stil in het
kantoor. Peter en Fabiënne emotioneel. Judith zucht.

JUDITH
Ik moet morgen naar het OM. Mijn
ontslaggesprek. Ik kan misschien...

QUIRIJN
Denk je?

Judith haalt haar schouders op.

JUDITH
Ik kan het proberen, maar dan wil
ik dat je naar de pers gaat...

QUIRIJN
(onderbreekt)
Nee! (...) Je weet dat ik dat niet
kan. Dat weet je.

Hij laat zijn hoofd zakken. Judith kijkt de kamer rond en
zucht. Ze sluit haar ogen om alle emoties aan te kunnen.

118

INT. OPENBAAR MINISTERIE - KANTOOR JOHANSSON - OCHTEND

118

Als ze haar ogen weer opendoet zit Judith in het kantoortje
van Johansson. Johansson zit tegenover haar. Er naast een
hoofdofficier van de Rijksrecherche.

JOHANSSON
...Grensoverschrijdend gedrag, het
overdragen van bewijsmateriaal aan
onbevoegden...

JUDITH
Waar is ze?

Johansson snapt het niet.

JUDITH
Lucia de Berk? Waar is ze?

JOHANSSON
Jij weet hoe we hier staan. Wat er
op het spel staat.

JUDITH
Waar is Lucia?

Stilte. Judith begrijpt dat er geen antwoord zal komen.

JUDITH
Ik weet niet of jullie de Schiedam-
mer parkmoord hebben gevolgd, maar
als het gaat over tunnelvisie dan
hebben jullie...

JOHANSSON
 (onderbreekt haar)
 Ik had hoge verwachtingen van jou,
 hele hoge verwachtingen.

Judith is stil. Ze kijkt Johansson strak aan.

JUDITH
 Ben je al naar Toscane geweest met
 Jaap van Hoensbroeck? Om het te
 vieren?

Johanssons gezicht betreft. Haar ogen trekken samen.

JOHANSSON
 Jij bent officieel ontslagen.

Judith staat zwijgend op. Loopt weg zonder te groeten.

119

INT. OPENBAAR MINISTERIE - KANTINE - DAG

119

De kantine is leeg. Judith kijkt om zich heen. Dit is
 waarschijnlijk de laatste keer dat ze hier komt.

Ze gaat zitten. Staart in het niets. Dan hoort ze klossende
 voetstappen. Henk Bos legt een krant voor Judith neer. Judith
 kijkt naar hem op. Hij wenkt op de krant.

HENK BOS
 Die advocaat van Lucia... Hij heeft
 het weer opengebrouwen.

Judith schiet met haar ogen naar de krant.

JUDITH
 Internationale specialisten tonen
 in de zaak Lucia aan dat baby B.
 een natuurlijke dood gestorven is.

HENK BOS
 Hij heeft de krant gebeld... En het
 gaat als een dolle...

Hij tikt met een glimlach op de krant.

HENK BOS
 Ze krijg waarschijnlijk zo'n zelfde
 commissie als die jongen van de
 Schiedammer parkmoord.

Judith kijkt er sprakeloos naar. Henk Bos klopt Judith even
 goedkeurend op de rug.

HENK BOS
 Goed gedaan, meissie.

Dan loopt hij zwijgend weg. Zijn afgetrapte laarzen klossen
 nog steeds door de gang, maar zijn rug verradert goede zin.

JUDITH
Henk! ... Weet jij hoe ik erachter
kan komen waar Lucia is?

Henk's rug houdt stil...

120 **INT. PENITENTIAIRE INRICHTING ZIEKENZAAL - DAG**

120

Judith komt een gang in en houdt stil bij een IC. Ze ziet Lucia in een bed liggen aan slangen en monitor.

Ze aarzelt, gaat dan naar binnen. Ze gaat onder de indruk aan het bed zitten. Na een tijdje draait Lucia haar hoofd.

JUDITH
Hou nog heel even vol... je komt
echt vrij... echt waar....

Lucia glimlacht om de woorden. Haar gezicht half verlamd, maar toch, een duidelijke glimlach.

Op de achtergrond worden Peter en Fabiënne binnengeleid. Ze rennen op Lucia af en storten zich op haar.

Judith neemt een stap achteruit. Ze kijkt naar moeder, dochter en vriend. Ze huilen allemaal. Judith glimlacht.

JOURNALIST (O.S.)
Een heks met een gifspuit zou ze
zijn, een monster dat baby's wilde
doden...

CUT TO:

121 **EXT. GEVANGENIS NIEUWERSLUIJ - AVOND**

121

Januari 2008. Judith staat een beetje achteraf tussen een groep van tientallen mensen, misschien zijn het er wel honderd.

Ze houden waxinelichtjes vast en staan voor de gevangenis van Lucia. Fabiënne, Peter en de verpleegster Diane zijn er ook. Ze praten met journalisten.

Een journalist staat naast Judith en praat in een camera.

JOURNALIST
Dat alles blijkt niet waar te zijn?

Hij houdt een microfoon voor Judiths neus.

JUDITH

Inderdaad, dat is niet waar. Onafhankelijke statistici en wetenschappers hebben een petitie ingediend bij de minister van Justitie en de zaak wordt behandeld door een commissie die onderzoek doet naar gerechtelijke dwalingen. Wat dat is wat hier is gebeurd.

Judith ziet in de verte een 'poppetje' in de cel met een bureaulampje seinen.

122

INT. GEVANGENIS NIEUWERSLUIJ - GEDEELDE CEL - AVOND

122

Lucia ziet in de verte lichtjes dansen. Haar rechterhand kan ze niet gebruiken, ze zwaait ontroerd met haar linker.

Ingrid komt naast haar staan. Ze glimlacht om de mensenmassa.

INGRID

Je zou ze maar koffie moeten brengen.

Lucia grinnikt en drukt Ingrid dicht tegen zich aan. Samen staan ze voor het raam. Net als alle andere gevangenen.

123

EXT. GEVANGENIS NIEUWERSLUIJ - AVOND

123

Voor bijna alle ramen worden lichtjes aangestoken. Iedereen leeft met Lucia mee. Judith ziet Quirijn uit de poort van de gevangenis komen.

Hij wordt aangehouden door een journalist. Judith loopt dichterbij en luistert naar de vragen aan Quirijn.

JOURNALIST

Hoe kan het dat Lucia niet meteen is vrijgesproken wegens 'gebrek aan bewijs'?

Quirijn kijkt even uiterst cynisch. Maar hij blijft beleefd.

QUIRIJN

Er was geen 'gebrek aan bewijs', er zijn gewoon geen moorden gepleegd.

JOURNALIST

Wordt ze vrijgesproken?

QUIRIJN

Als men, en ik bedoel ook u en uw collega's, zich dit keer aan de feiten houdt, zie ik geen enkele reden waarom niet.

Quirijn knikt en loopt naar zijn auto. Judith kijkt naar de cellen ver weg. In de gevangenis branden de lichtjes.

April 2010, Arnhem. Lucia zit rechtop in de beklaagdenbank. De publieke tribune zit vol. Overal zijn mensen, journalisten, pers, familie.

Peter, een hoogzwangere Fabiënne en Diane zitten allemaal gespannen in de zaal. Quirijn en Theo bakker zitten op hun plek.

Judith is er ook. Ze zit vooraan op de publieke tribune zodat ze alles goed kan zien. Ze kijkt strak naar Lucia.

Lucia zit met haar lamme rechterhand rustend in haar linkerhand, in een stoel en kijkt gespannen naar de hoger geplaatste rechters.

VOORZITTER GERECHTSHOF

Ik begin deze dag met de conclusie en de uitspraak om U en de aanwezigen niet langer in spanning te laten zitten: het nieuwe materiaal toont overtuigend aan dat u onschuldig bent.

Een rilling van opluchting gaan door Lucia heen. Een onderdrukt geroezemoes door de zaal terwijl de voorzitter spreekt.

VOORZITTER GERECHTSHOF

Alle patiënten zijn een natuurlijke dood gestorven. Er is door U geen enkel strafbaar feit gepleegd. Alleen het niet terug brengen van bibliotheekboeken, maar daarvoor verdient u geen straf meer.

De voorzitter glimlacht naar Lucia. Lucia knikt terug.

VOORZITTER GERECHTSHOF

Mevrouw de Berk, u krijgt vrij-spraak van alle u ten laste gelegde delicten.

Donderend applaus in de rechtszaal. Lucia begrijpt het even niet echt. Ze kijkt om en ziet dat iedereen voor haar gaat staan en doorklapt. Quirijn trekt haar tegen zich aan voor een omhelzing. Theo Bakker aait haar over haar rug.

Lucia is gedesoriënteerd. Journalisten komen op haar af, maar Theo en Quirijn houden ze op afstand.

Lucia staat te trillen op haar benen. In alles drukte ziet ze alleen haar dochter en Peter. Ze komen door de menigte op Lucia af. Ze omhelzen elkaar

LUCIA

Is het echt waar?

FABIËNNE

Ja, mam het is echt waar.

Lucia knuffelt haar hoogzwangere dochter. Ze houdt haar stevig vast terwijl Peter haar zoent.

In de omhelzing ziet Lucia opeens iemand.

Ze slaat haar ogen op en kijkt in het gezicht van Judith. Het geluid valt even weg als de twee elkaar aan kijken. Judith knikt naar Lucia. Lucia knikt terug.

Het is een klein moment van rust in de verder roerige zaal.

Dan wordt Lucia meegetrokken in de omhelzingen van anderen. Steeds meer camera's en journalisten komen op haar af en Lucia wordt door Peter en Fabiënne de zaal uitgeloodst.

Judith kijkt er met een glimlach naar en draait zich dan om.

Op de publieke tribune heeft zich ook pers verzameld. Jaap van Hoensbroeck wordt omringd door enkele camera's. Judith vangt een aantal van zijn woorden op.

JAAP VAN HOENSBROECK

Als ik het morgen overnieuw moest
doen, zou ik alles precies
hetzelfde doen.

Judith schudt haar hoofd in afkeur en loopt de zaal uit. Als ze langs Johansson en Antoinette loopt, buigen de twee hun hoofden als ze de blik van Judith zien.

Judith schudt haar hoofd om de twee die verslagen hun papieren bij elkaar rapen. Ze loopt weg. Weg uit de drukte.

125

EXT. GERECHTSGEBOUW - DAG

125

Door een circus van pers loopt Judith naar buiten. Overal journalisten. Wagens van de BBC, NTR, SBS6 en Duitse en Zweedse zenders. De journalisten wachten buiten op Lucia.

Judith loopt langs het mediacircus naar een plek waar het wat rustiger is. Diep zuigt ze de frisse lucht naar binnen.

Dan ziet ze Henk Bos staan. Ze glimlacht en loopt op hem af.

JUDITH

Daar staan ze weer.

Henk Bos kijkt vriendelijk op als hij Judith ziet. Samen kijken ze even naar de meute. Zij aan zij.

HENK BOS

Je had gelijk trouwens.

Judith kijkt naar hem op.

HENK BOS
 Massahysterie. Dat is ook één van
 die honderden redenen.

JUDITH
 Ja...

Ze staan even en kijken naar het circus in de verte. Henk Bos schudt zijn hoofd en loopt dan weg met een knikt.

Judith kijkt nog een keer om naar de ingang van het gerechtsgebouw. Hier barst het circus los als Quirijn naar buiten komt met Lucia.

Vanaf dat moment zijn we weer dicht bij Lucia. Ze loopt aan de arm van Quirijn en van Peter. Ze is onder de indruk van de pers, de drukte, de mensen. Ze straalt ook. Ze is vrij.

De emotie en het geluk zijn van haar gezicht te lezen. Zon in haar gezicht, wind in d'r haar.

126

EXT. DUINEN - DAG

126

Lucia's haar waait vrij op een pad door de duinen, achter de duinen alleen maar de blauwe lucht. Ze heeft haar dochters baby in haar armen en op de achtergrond lopen Peter en Fabienne met de kinderwagen. Ze eten een ijsje.

Lucia geniet terwijl ze het kind liefdevol tegen zich aandrukt. Haar gezicht dicht bij het gezicht van het kindje. De camera gaat wijd, Lucia is vrij.

EINDE

Sceanrio: Moniek Kramer

i.s.m. Tijs van Marle